

Giới thiệu Ngày Trôi Về Phía Cũ

Giới thiệu

Ngày trôi về phía cũ là một cuốn tản văn về những gì đã qua, nhẹ nhàng, sâu lắng. Đọc những câu chuyện trong cuốn sách này tôi dường như thấy được tâm trạng mình trong đó. Những gì thuộc về ký ức thì luôn lung linh, đẹp lắm nên khi nhớ về ta có chút gì đó xót xa, thương tiếc. Lặng lại để nhìn về quá khứ để quên đi những lo toan bận bịu hàng ngày thôi chứ đừng chìm đắm trong quá khứ. Có lẽ bởi thế nên tác giả mới chọn cái tên rất hay là "Ngày trôi về phía cũ". Đọc để tìm kiếm những phút thư thả cho tâm hồn, để trải nghiệm lại những cảm xúc đã mất... (Đăng Cẩm Linh)

"Ngày trôi về phía cũ" tập hợp 37 tản văn của tác giả Anh Khang viết về cảm xúc, hoài niệm của những cuộc tình đã qua. Đây là tác phẩm đầu tay ghi dấu tên tuổi của anh trong làng văn chương Việt Nam.

Khi đọc "Ngày trôi về phía cũ", bạn sẽ bắt gặp chính mình trong từng câu chuyện, hồi tưởng lại cảm xúc nhẹ nhàng về người cũ, tình xưa. Cuốn sách như cây cầu nối những tâm hồn đồng điệu, kéo dài miền ký ức để làm mềm những cảm xúc của con người cuộc sống hối hả hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bởi yêu em chưa bao giờ là điều dễ dàng

Bỗng một ngày, anh chợt nhận ra mọi thứ đều không dễ dàng cho cả anh và em – kể từ khi bắt đầu.

Em vẫn luôn là một người quá hoàn hảo và đẹp xinh, trong khi những mỹ từ khách sáo nhất mà người khác dành cho anh chỉ dừng lại ở mức “trung bình”. Thế nên, dễ hiểu-anh không phải là mẫu đàn ông mà em có thể thích. Em rất trẻ con, mà anh lại là thằng người lớn chưa trọn vẹn. Để chiều chuộng và quan tâm em sau ngần ấy vết thương lòng trong quá khứ ắt phải cần một vòng tay đủ bao dung và vững chãi - những thứ mà anh cũng không chắc mình có được hay chưa. Em cực kỳ “sáng nắng, chiều mưa, tối đông đưa triều cường” đến mức khó hiểu, khó chịu và đương nhiên khó chiều. Anh tự tin và bản lĩnh bao nhiêu trước đám đông, cho rằng mình thừa thông minh để nắm bắt tâm ý của người đối diện, nhưng lại lúng túng, vụng về và hoàn toàn không đọc được bất kỳ suy nghĩ nào những lúc bên em. Thế nên đôi lần, anh thấy mình thật “vô duyên” (cả nghĩ thuần Việt lẫn Hán Việt) trong mối quan hệ này, cứ lo sợ nói những điều hồ như vô nghĩa, trong khi em tỉnh tuông lờm anh suy xét đầy mỉa mai.

Bởi anh và em đều đã đi qua đủ những thất vọng và nếm vừa cạn hy vọng để không còn tin nhiều vào hiện tại và những cảm xúc chóng vánh chưa gọi nổi tên. Anh biết trong em - quá khứ có một quyền năng mà bất kì ai cũng khó có thể chạm tới để che mờ; cũng như những ngày cũ nơi anh vẫn còn là ưu tiên hàng đầu mà em chẳng màng thay thế. Kỷ niệm xưa như một khoảng sân đầy nắng, gió và tiếng cười trong veo - dấu trái qua bao lần mưa giông bão giạt, vẫn vẹn nguyên yên lành mỗi khi được nỗi nhớ và tiếc nuối hong khô. Ở nơi đó, chúng ta là vô nghĩa trong nhau. Tự mỗi đứa có những kỷ niệm yêu thương để tìm về - mặc cho nỗi đau mà anh và em từng nếm trải có tựa tựa giống nhau, thì chúng ta vẫn không thể nào đan hết những muộn phiền xa xưa vào chung tiếng thở dài chia cắt của hiện tại.

Thế nên, anh chẳng thể mấy may buồn lòng khi nỗi nhớ mỗi đêm em gửi về một khoảng trời rất khác - nơi anh không hiện diện bao giờ. Và em, có lẽ cũng chẳng bận tâm những lúc không gần nhau - anh đi cùng ai, anh đang mỉm cười với tin nhắn từ số điện thoại lạ nào... Đôi khi ghen và muốn bị ghen trở thành một thứ quyền quá xa xỉ đối với một công dân gương mẫu chấp hành đầy đủ nghĩa vụ yêu thương như anh.

Bởi yêu em chưa bao giờ dễ dàng, vì anh không muốn chúng ta tự dễ dãi với tình cảm của chính mình - sau ngần ấy sai lầm mà cả hai đều từng vấp phải. Chưa bao giờ anh thể hiện hay cố chứng tỏ rằng đang yêu em thật nhiều, vì anh biết em luôn nằm trong nỗi nhớ của không chỉ riêng anh, mà còn của biết bao người khác đang cố-tò-ra-là-rất-quan-tâm-đến-em. Em cũng chưa bao giờ chủ động nói một lời “trot mật” với anh, dù đôi khi tin nhắn giữa đêm vu vơ đến vụn vặt của em đủ khiến anh ôm vào giấc ngủ êm đềm. Nhưng này, chính vì yêu em chưa bao giờ là một điều dễ dàng, nên anh xin em hãy bắt đầu bằng một điều không mấy khó khăn trước nhé. Điều đó được gọi là “niềm tin”. Vậy nên, em tin đi nhé, bởi phía cuối con đường, anh vẫn sẽ đứng đợi bằng tất cả sự dành dụm yêu thương, để là một chốn bình yên cho riêng em trở về...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mùa đông trồn nắng

Sài gòn những ngày mưa, khó khăn lắm mới đón được một chút nắng, khó khăn lắm mới sưởi lòng bớt lạnh. Thành phố tám triệu dân của xứ sở nhiệt đới này mấy khi có mùa Đông, nhưng với những kẻ yêu nhau thì chỉ một chút giận hờn xa cách đã đủ để thấy gió buốt trần về và thất vọng tự hỏi: “Tìm đâu chút ấm bây giờ? Và tìm đâu những cảm giác ngày xưa?”

Biết lòng mình cũng chết khô với những giận hờn vu vơ của tình yêu đã qua mùa yên ổn. Như trò trốn tìm của hai mùa Mưa - Nắng, của tiết trời Hạ - Đông, anh làm lủi như mưa cứ rơi và giấu tan mình vào đất, em vô tư như nắng cứ dáo dác soi tìm mà chẳng khi nào thấy được anh. Không hiểu nhau nên muôn đời không thể là của nhau. . .

Có bao giờ mỗi một vì trò chơi cút bắt chẳng khi nào chạm mặt? Chắc là không đâu, vì yêu thương thì có bao giờ biết mỗi một. Nhưng biết ngán và nản, ai đó à! Trốn tránh chỉ càng làm khoảng cách thêm xa, làm mùa đông thêm lạnh, làm nắng thêm rất lòng. Anh đã từng sợ khi chia tay “khuôn mặt em lạnh”, còn nhớ không? Nhưng sợ hơn là khi gần nhau mà “khuôn mặt vẫn lạnh”, vẫn đứng đưng, vẫn im lặng, nhỉ?

Cả hai cùng sợ, nhưng sao đứa nào cũng mặc cả với cái Tôi ương bướng để rồi co ro trong nỗi cô đơn và tủi phận riêng mình.

Nhớ đến những câu thơ của cô bạn thân viết từ những ngày ngồi trên ghế giảng đường, bỗng ước gì lòng còn đủ trong và hồn còn đủ trẻ, để làm thơ cho ai đó hiểu những lần khuất của yêu thương.

Con thú biết giấu mình giữa đại ngàn sẫm tối

Bởi tên bay không có một trái tim

Chiếc lá biết giấu mình trong một tiếng rơi êm

Bởi gió qua vô thường biết đâu ngày mang lá về nguồn cội

Giọt sương nhỏ nhoi biết giấu mình nông nổi

Bởi mặt trời không còn chút lòng cho sương được hồi sinh

Em biết giấu mình dẹt nổi nhớ lung linh

Bởi vì anh không hiểu

[Nỗi sợ - Di Kha]

Hình như anh cũng có lần hát: “Trong câu thơ của em, anh không có mặt”. Ừ, muôn đời là thế, phải không em? Em mãi mê về những điều đã qua, về một anh-của-ngày-xưa-dại-khờ-và-nông-nổi nhưng yêu em. Còn anh hôm nay bộn bề trong lo toan và hối hả, đi tìm những phù phiếm cho vừa lòng mong muốn của em, rồi chợt nhận ra tình thương xưa đã quên mất tự bao giờ.

Sao không thể vì nhau mà quên đi những trắc trở của cuộc sống thường nhật? Sao không thể vì nhau mà hiểu rằng đằng sau những lời nhẹ tênh vô tình là hàng ngàn mũi nhọn cửa hăn lên ngày xưa? Sao không thể vì nhau. . .? Sao không thể. . .?

Đề mùa Đông trốn nắng

...cho đến tận bao giờ...?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Củ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đùng đại đột tạo thành những thói quen

Em ít khi nào cho anh được đưa đón – cái quyền và nghĩa vụ tối thiểu của những người đang yêu. Em bảo rườm rà, cả hai lớn rồi, đủ hiểu tình cảm của người còn lại dành cho mình thế nào nên cần chi những biểu hiện lấy lòng vun vọt như chờ đợi rước nhau. Với em, đôi lúc đó còn là sự phụ thuộc. Nhưng mỗi khi đi cùng nhau qua những ngã đường lộng gió, vòng tay em lúc nào cũng ôm anh thật chặt và bờ vai anh luôn ấm áp bởi khuôn mặt em tựa vào phía sau mình bình yên.

Hiếm khi điện thoại anh rung lên những tin nhắn chúc ngủ ngon hay tỉnh mơ chào ngày mới. Em cho rằng thật trẻ con và “phá đám” giấc ngủ của nhau, khi hai đứa đều làm việc trong những môi trường áp lực cao nên thiếu ngủ đã trở thành trầm kha, hướng hồ là bật dậy gửi hay đọc tin nhắn. Với em, đôi lúc đó còn là sự giao đãi. Chỉ những khi bên anh, em mới trân trọng từng khoảnh khắc trải qua với người đang hiện diện kề cận mình – chứ không phải một tin nhắn máy móc của thứ công nghệ viễn thông nối gần những người ở xa và đẩy xa những người rất gần.

Cũng chẳng khi nào hai đứa nhất thiết phải gặp nhau mỗi ngày cho đúng nghĩa “hẹn hò” kiểu những cặp đang yêu. Anh và em sẽ phì cười khi chứng kiến những đôi tình nhân đều đặn mỗi tuần bảy ngày hẹn nhau như một quán tính, dù sau đó chỉ để lặng im nhìn người đối diện rồi lúng túng hỏi han “Đi đâu bây giờ?”. Với em, đôi lúc đó còn là bộn bề cố làm cho tròn. Nhưng đôi khi anh lại bất ngờ thấy em lảng lảng chuẩn bị sẵn bữa tối rồi mang đến công sở vì biết hôm đó anh phải làm việc đến tận khuya. Chẳng cần một cuộc hẹn hò, vậy mà vẫn đủ đầy những nụ cười hạnh phúc, những ngón tay đan dịu dàng và những lời thầm thì thương nhau. Bên em, anh hiểu được rằng hạnh phúc hữu hình trong những bất ngờ hơn là những ràng buộc về tình cảm gắn bó đến thường trực.

Vì tất cả những hành động ân cần đến thân thương kia sẽ chóng thành thói quen dễ dãi, nếu chúng ta cứ nhận lấy vô tội vạ từ phía nhau. Cả khoa học còn chứng minh não bộ con người sẽ tạo thành quán tính khi một việc gì được lặp đi lặp lại hai mươi mốt lần liên tục. Mà em thì lại chẳng bao giờ muốn tình cảm trở thành thói quen. Nói đúng hơn, em không muốn chúng ta đại đột tạo cho mình những thói quen khó bỏ, để lỡ sau này phải rẽ hai ngã không chung đường, em biết làm gì để khóa lấp những khoảng trống thường nhật anh đã từng làm những ngày còn yêu? Chẳng phải em thiếu niềm tin, cũng không do anh chóng chán cạn lòng, chỉ là con đường phía trước còn quá dài rộng để gánh vác sức nặng của hai tiếng “thói quen”. Rồi em biết tựa vào đâu khi không còn được đưa đón nếu trót quen vào sự có mặt của anh mỗi khi bước chân ra những ngã đường tắt bật. Và khi không nhận nữa những tin nhắn triu mến, liệu giấc ngủ của anh có tròn đầy nếu cứ thao thức đợi chờ một điều mơ hồ không rõ từ điện thoại đã lâu rồi không còn hiện số máy quen. Lòng sẽ chông chờ thế nào nếu một ngày thói quen đã thành nếp sống, mà người thương cũ thân quen đã không còn bên cạnh. . .

Đừng đại đột tạo thành những thói quen, khi mà chính chúng ta còn đang chưa biết sẽ duy trì được điều đó trong bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chúng ta lao vào nhau trong một nỗi chia lìa

I.

Như hai đường thẳng song song bất chợt gặp phải hiệu ứng của ống kính fish-eye nên lập tức bị bẻ cong trong thoáng chốc – chúng ta gặp nhau nơi giao điểm tình cờ của lần đầu và duy nhất ấy.

Anh không thể gọi em là “người yêu”, và em cũng chưa một lần nắm tay anh thật chặt mỗi khi vội vã băng qua những con đường tắt bật dễ lạc nhau. Dễ hiểu, bởi chúng ta chưa bao giờ yêu nhau theo đúng nghĩa trọn vẹn nhất của thứ tình cảm thiêng liêng này. Nhưng không có nghĩa là anh không dành một góc rất riêng trong trái tim để thương em bằng hết sự dịu dàng, cũng như đâu đó trong nỗi nhớ của em vẫn đã từng có anh lung chùng hiện diện. . . Có điều, bằng ấy vẫn chưa đủ, chưa bao giờ đủ cho cả anh và em – những đứa trẻ cận nghĩ luôn huyền hoặc mình trong mớ hỗn độn cảm xúc bấp bênh và bất khả tư nghị.

Ngay từ khi bắt đầu, chúng ta đã suy diễn sẵn hàng trăm lý do để buông tay nhau – để lỡ đến khi cảm thấy những bình yên nhọt nhọt này bị khóa lấp – tự khắc, anh và em sẽ biết “Đã đến lúc chia lìa” . . .

Có những tình yêu để đi tìm niềm hạnh phúc trọn vẹn và cái kết đẹp đến tận vô cùng. Nhưng cũng có những tình yêu chỉ để nhận ra rằng chúng ta không thể thuộc về nhau, dù đều hiểu trong trái tim mỗi đứa vẫn đập khê khàng khi buộc phải quay lưng bỏ lại những kỷ niệm vừa mới thành hình phía sau mình. . . Tình yêu của những người dung trót lỡ nặng lòng vì nhau.

II.

Em bước đi, trong một chiều mưa che mát nắng, thế nên căn phòng nhỏ của hai đứa mình không giữ nổi chân em – bởi không còn chút bóng nắng nào vương vất sót lại sau lưng đủ khiến em bận lòng. Chỉ anh và bóng tối bất chợt đổ ập xung quanh, đóng sập mọi cửa sổ ký ức, chỉ dành riêng một khoảng không vừa cho một người nhạt nhòa từng kỷ niệm chông chờ. Không thể phân biệt nổi đâu là tiếng mưa và đâu là bước chân em đang gõ nhịp đều đặn, vang tiếng lạnh tanh bên ngoài. Anh chẳng buồn gọi lại. . .

Em bước đi, không phải vì tình yêu anh dành cho em không đủ lớn, mà bởi em còn quá trẻ con để có thể nhận nổi cho riêng mình thứ tình cảm đong đầy và hằn sâu đến thế. Em chỉ cần một người yêu em vừa phải, một nỗi nhớ vừa phải và một sự hứa hẹn vừa phải – những thứ mà em cũng sẽ có vừa phải để trao lại. Vì em như Mặt trăng – hoàng hôn để sáng, bình minh để tàn – không một ai có thể níu giữ được một khi em đã nguội lòng muốn tắt thứ ánh sáng bạc mê mị kia đi – kể cả anh.

Anh nhìn em bước đi, không phải vì đã cạn lòng và chùng chân sau những tháng ngày đầy hồ nghi bên nhau, mà đơn giản anh biết mình chẳng có quyền níu giữ mối-quan-hệ-không-ràng-buộc-này. Thế nên, buông tay em là điều anh cần phải làm trong những phút cuối cùng còn gần nhau – để đóng trọn vai trò của một “người dung” từng nặng lòng vì em và lưng chừng thương em.

Anh nhìn em bước đi, tự hỏi nỗi đau này – đến bao giờ em cảm thấy? Bởi nếu có khoảnh khắc ấy thật, thì xin em hãy thản nhiên và nhẹ lòng, đừng hoài công xao động vì những điều đã qua chưa bao giờ tồn tại, em nhé! Chẳng phải ngay từ giây phút đầu nông nổi, hai đứa đã tự hiểu rằng: Chúng ta lao vào nhau trong một nỗi chia lìa. . . Cho nên, đã đến lúc anh và em phải trả lại cho những ngày bên nhau ngán ngùi ấy – bằng bước chân quay đi và buông tay phân kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đôi lúc phải cảm ơn người thứ ba

Anh chưa hề gặp anh ta, nếu có, họa chăng chỉ là hình ảnh tròn đầy của anh ấy trong khóe mắt của em – mỗi lần né tránh những câu hỏi từ anh và lơ đãng ngóng về một khoảng trời xa lạ...

Nhưng dầu gì, anh cũng nợ anh ấy một “lời cảm ơn”.

Cảm ơn người thứ ba trong cuộc tình của hai chúng ta, để anh và em hiểu được rằng đã không còn khái niệm duy nhất trong nhau, đã không còn những tin nhắn cuối cùng vỗ về riêng giấc ngủ hay nỗi nhớ chỉ dành cho một nơi chốn đi về quen thuộc. Sớm hay muộn, anh cũng cần trả em lại với bình yên thực sự - nếu em đã không thể tìm thấy điều đó bên anh. Và em cũng cần trả anh lại với hiện thực, để anh tự thấy rằng hạnh phúc tưởng chừng đã có, tất cả hóa ra chỉ là tạm bợ. Em yêu anh hay chỉ yêu thứ tình cảm được nhận từ anh, cũng không còn quan trọng, bởi con đường trước mắt đủ rộng và dài để em hiểu hết ý nghĩa của thương yêu – dù với bất kỳ ai chăng nữa.

Chẳng ai buồn chất chiu những ngày cũ, giữ lại chút nhói lòng đã thừa thãi để biết rằng bước tiếp với hiện tại là đúng hay sai. Chẳng ai buồn níu kéo một bàn tay, đã từng đan vào nhau ấm áp, đã từng nghĩ chẳng thể tìm đâu hơi ấm khác, giờ cũng chỉ ngỡ ngàng nắm lấy những chua chát đến trống không. Chẳng ai buồn...

Bởi từ bao giờ tình cảm trở thành thứ thói quen thường nhật – yêu như cách Mặt trời thức sáng mỗi bình minh, rồi nặng nề cất mình cho tròn một nghĩa vụ. Ngày nối tiếp ngày dài cả triệu năm vẫn cứ mãi niết theo một lịch trình bất di bất dịch. Dĩ nhiên, hai đứa còn quá trẻ và vụng dại trước thời gian, chẳng thể kiên định để giữ lại thứ miền duyên như tự nhiên vốn dĩ vĩnh hằng. Có chăng chỉ giống ở mỗi sự luẩn quẩn của quán tính đều đặn – cứ đêm hết là ngày sáng, cứ choáng tỉnh là nhủ lòng “lại một ngày yêu khác nữa”. Thế nên những nụ cười nhạt dần và giọng gao, những cuộc chuyện trò bắt đầu sao nhãng bởi chen lẫn hình bóng của một người khiến em bất chợt ngẩn ngơ – dù anh vẫn đang ngay sát cạnh, chỉ cần chạm tay thật gần sẽ đánh thức những giấc mơ đồng sáng dĩ mộng – vậy mà chẳng đứa nào với tới lay tỉnh nhau...

Mà có lẽ, cũng đã đến lúc cần thức dậy để thôi tự dối lòng về những yêu thương đã cạn, những hẹn hò đã ngán và những chán chường đã thừa thãi đến độ chẳng màng khóa lấp đi. Tình yêu của em không đủ nhiều để phung phí cho những phút yếu lòng nông nổi, mà nên riêng dành cho một người xứng đáng – và trong trường hợp này, đó là người thứ ba. Bởi chính anh ta giúp em nhận ra yêu thương thật sự không cần mặc cả với thời gian – chừng ấy năm chúng ta quen nhau cũng không thao thiết bằng một khoảnh khắc trái tim em lạc nhịp vì anh ấy – và cũng càng không lệ thuộc vào không gian – khi em vẫn rất gần bên anh nhưng nỗi nhớ đã mang trao về một khung trời khác lắm. Chỉ chừng ấy thôi, đã đủ cho anh biết rằng, buông tay là lựa chọn duy nhất, khi anh không còn là duy nhất trong em.

Cảm ơn một người thứ ba, để biết đâu thật sự là nơi bình yên ta thuộc về...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ngày anh bảo em quên

Có một ngày anh và em không đi qua những con đường quen thuộc, không kể cho nhau nghe những vụn vặt thường nhật vui buồn, không còn thấy bóng mình in trong khóe mắt đang khẽ cười mỗi khi ngồi đối diện nhau...

Đó là ngày anh bảo em quên.

Anh bảo em quên rằng những ngày qua chỉ là cách chúng ta tự cường cầu với thứ hạnh phúc không thuộc về hai đứa. Em vốn dĩ còn quá bận lòng với những người-không-phải-anh, dầu chỉ là những nỗi nhớ thoáng hoặc đủ khiến em yên lòng mỗi khi anh không hiện diện bên cạnh. Còn anh, tình yêu có lẽ quá chông chênh bởi “nhớ-quên” ngày cũ như trò tàn bay đầy trên phố giữa tháng Bảy mùa mưa, dầu chỉ là khoảnh khắc rồi cũng theo mưa rơi hắt mình trở về đất, nhưng đủ làm lòng xốn xang.

Anh bảo em quên đi những lời hứa dở dang chưa kịp thành hình vì chúng ta đã tự lỗi hẹn với chính mình. Cuộc đời là những lần gặp gỡ giữa ngã ba, và chúng ta có chờ nhau để rẽ cùng một hướng hay mỗi người sẽ đăng trình ở những ngã đường khác xa? Anh không thể trả lời, nên đành giữ lại những lời thương chưa kịp nói – bởi chỉ thêm bận lòng em những ngày về sau thôi. Em cũng không thể trả lời, nên đành yêu anh bằng một thứ tình cảm ngập tràn hoài nghi – luôn dành sẵn những lời để nói lúc chia tay, luôn dành sẵn những vỗ về mỗi đêm “ngủ đi, nước mắt”, luôn dành sẵn những quãng đường lạc bước quay ngoắt chẳng nhận ra nhau...

Anh bảo em quên bởi vì tình yêu suy cho cùng cũng chỉ là một chuyện trần gian, chẳng thể đủ nhiều viễn vông và huyền hoặc cho một kết cục không-chóng-tàn. Tình yêu bắt đầu từ những cảm xúc và được duy trì bằng thói quen, tiệt thay cảm xúc thì chóng vánh còn thói quen thường nhanh tàn. Cuối cùng, chẳng còn lại gì trong tay dù anh đã cố nắm thật chặt không buông rời – anh cuối cùng lạc mất tay em, cuối cùng rơi mất kỷ niệm và cuối cùng đánh mất thương yêu. Anh cuối cùng không là người cuối cùng của em...

Ngày anh bảo em quên, Sài Gòn mùa mưa bỗng hanh hao đầy nắng. Anh thổi nỗi buồn vào gió cuốn đi yêu thương không trọn vẹn của những ngày-còn-em, và em thả mưa trở ngược về trời để lòng cạn khô đừng thêm nhiều vướng bận. Hai đứa an nhiên với niềm quên, nỗi nhớ do chính mình tự đeo mang, dù đâu đó những yêu thương “ngày cũ – bây giờ”, “xa – gần”, “quên – nhớ” vẫn cứ lặp lại và đan niết vào nhau kể từ Ngày anh bảo em quên...

Ngày anh bảo em quên, hay cũng chính là Ngày hai đứa không bao giờ thôi nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Có một ngày anh và em không đi qua những con đường quen thuộc, không kể cho nhau nghe những vụn vặt thường nhật vui buồn

Đôi khi anh đưa tay, thẳng hoặc vói về ngày trước, mới hay kỷ niệm giờ sóng sánh và loang đầy tựa nước, muốn giữ lại cũng khó được – có điều vẫn đủ xước vào nỗi nhớ mỗi lần anh vô tình cúi mình soi vào bóng nước, thì toàn thấy: Ừ! Em...

Đôi khi anh giật mình giữa đêm, chói vói và hụt hẫng, cố mơ hồ níu một điều gì không rõ để bám vào cho mình đỡ mông lung. Và anh nắm chặt tay em, dù rằng chỉ ngay sau khoảnh khắc bần thần, anh tự cười mình ngớ ngẩn, vì anh biết chắc rằng chỉ vừa nắm lấy thật gần những hư không mà thôi. Ừ, em giờ là hư không...

Đôi khi anh để mặc mình trôi trong những hỗn độn và ngồn ngộn của hiện tại, dặn lòng rằng biết đâu thường nhật tầm thường đáng chán sẽ xoay vòng anh đủ bơ phờ ngao ngán, để tạm quên đi mình đang trôi về phía không em. Phía ngược chiều ngược hướng em đi, phía hôm nay và ngày mai đầy hoài nghi vị kỷ, phía quá xa hôm qua để có thể níu vói mà tìm chút an ủi vỗ về. Ừ, phía không em – phía những không êm đêm...

Đôi khi anh tự hỏi - ở phía bên kia niềm nhớ, nơi vương đầy xộc xệch ký ức hôm qua – có bao giờ em nhận ra chính mình cũng đang trôi xa em của ngày anh từng yêu đến thiết tha. Em quên những lời hứa, anh cho rằng hiển nhiên – nhớ làm gì những hẹn thề không còn mây may đáng giữ. Em quên những kỷ niệm, anh cho rằng tất yếu – bởi cần phải cho ký ức một nơi chốn riêng để đừng chạm mặt với hiện tại, bằng cách lãng quên. Nhưng đến khi em tự quên chính mình để đi về những khoảng trời huyền ảo không anh, thì em có dám chắc biết đâu ngày gặp lại bằng khuôn mặt hao hao của hàng triệu người dung bước qua nhau trong cuộc sống này – chúng ta sẽ còn nhận ra nhau? Có thể lắm chứ, vào một lúc tình cờ, gặp lại nhau để nhận ra tình yêu đã cũ, để hiểu rằng một nụ cười sẽ mãi là không đủ, để thầm nhủ rằng: “Ừ, anh yêu em, vì em là em hay em chỉ là những gì còn lưu lại trong trí nhớ của anh?”

Đôi khi chúng ta trôi về hai khoảng trời xa nhau đến ngút mắt tận cùng, mà vẫn cố ngóng hoài về một phía không còn nhau. Mất đã cay xè, thôi đành dụi mắt, dụi tắt ngày xưa...

Đôi khi anh không còn là anh, nhưng tình yêu cho em, thì mãi vẫn riêng dành...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cũ

Người ta bảo phạm những gì đã cũ thường đáng quý và đáng nhớ hơn...

Nhưng nhiều khi, cũng đáng sợ nữa!

Bạn cũ chẳng hạn,

Có buồn không khi một ngày những người bạn, sau những ngày xa thẳng cách, chợt gọi nhau bằng hai tiếng “bạn cũ”. Đã là bạn, sao lại còn cũ? Kỷ niệm cũ đã đành, đến bạn cũng cũ thì huống hồ, tình cảm có cũ không?

Không trách cứ bất kỳ ai, cũng chẳng thể đổ lỗi cho ngôn từ bởi đã thêm vào sau “bạn” cái chữ “cũ” dừng dừng và đánh điếng ấy. Một tính từ chỉ thời gian – vốn vụn thể thời, mà níu dài không gian giữa hai người bạn ra ngút mắt và xa đến tận cùng. Tất nhiên, có quý nhau mới gặp lại, mới nhận ra và mới gọi bằng hai tiếng vừa quen vừa lạ, vừa ngân ngại vừa rung rung. Những vụn vặt vô cùng. Bởi những gì đã ướm vào chiếc áo “cũ” của thời gian, nghĩa là chẳng còn thể đưa tay chạm vào, hoặc nếu có, cũng chỉ níu vói về lớp bụi bám hanh hao.

Sợ lắm cảm giác phải đối mặt trước mỗi ngã rẽ của những người bạn từng một thời khăng khít bởi biết mình hoàn toàn bất khả khi mỗi đứa một con đường, một ước mơ. Đến ngày gặp lại, chỉ có thể ngập ngừng gọi “bạn cũ” và chấp nhận những thay thế hời hợt của bây giờ - dù cho bản thân vẫn ngộ nhận tình cảm chưa bao giờ cũ. Ừ thì, chỉ có chúng ta là cũ trong nhau thôi...

Đường cũ,

Sài Gòn hiếm có con đường nào cũ cả, bởi quanh năm luôn được đào xới cần mẫn bởi các nhà cấp nước, cấp điện, cấp cáp hoặc cấp lô cốt... thế nên diện mạo lúc nào cũng mới toanh với nhựa đường, gạch đá ngồn ngang thường trực. Nhưng những con đường trong trí nhớ lại thường cũ xưa như thể thuộc về một miền xa lắc lơ mà bằng đi lâu rồi chưa trở lại... Sợ đánh thức những điều đã cố nguôi ngoai. Con đường ngang qua nhà người thương đầu tiên khi tuổi vừa biết yêu. Có bụi hoa giấy rợp bóng mát, có ngõ ngách quanh co hẹp chỉ vừa hai người nép và có cả mùi thơm cà phê mới rang của nhà nào trong xóm bán chạp phở. Chẳng biết giờ nhà ấy còn hàng quán không, mà cứ mỗi khi ngang qua bất kỳ nơi nào thoảng mùi cà phê, lòng lại xốn xang như vừa chạm mặt kỷ ức. Ngày ấy, ở nơi đó, có một người cứ mỗi chiều lại đứng dưới tán cây chờ một nụ cười về ngang qua xóm, giữa những cánh hoa giấy rơi đều và xoay tròn như những bông vũ màu hồng phấn tí hon. Còn bây giờ, người đã xa cả nửa vòng Trái đất, mà đường xưa chẳng biết còn giữ lại chút nên thơ nào như trong trí nhớ không, nên cứ toàn đi đường vòng để tránh phải nhìn lại. Nỗi sợ đánh mất một phần kỷ ức gần như là duy nhất về một người giữa những thay đổi chóng vánh tất yếu của cuộc sống cứ mơ hồ tạo thành những thói quen né tránh. Dẫu biết bản thân có vò không thấy thì thực tại cũng đã sang trang mấy lần mà chẳng cần được sự ưng thuận từ bất kỳ ai. Đường xưa đã cũ, mà người đời mấy ai đủ minh mẫn để nhớ rõ lối đi về sau chừng ấy thời gian và đổi thay của quy hoạch, giải tỏa, xây cất... Thế nên cứ sợ, mỗi lần bất giác lạc ngang qua những chốn cũ xưa...

Người yêu cũ... cũng thật là đáng sợ,

... cúp máy, và nghe hồi phong thanh “Ai gọi thế?”, nhoen cười lơ ngơ “Người yêu cũ”.

Trả lời xong, thấy lòng hoang hoải và thấy mình xa gái...

Người – nghe xa xa lạ lạ mà vẫn còn chút gần gũi thân thuộc. “Người yêu”, nghe “sến sến” nhưng đầy khăng khít dễ thương. Nhưng đến “người yêu cũ” rồi thì sao nghe buồn và dừng dừng đến xót!

Không thể trách ai nếu một ngày người yêu trở thành cũ và cũng nhiều người-đã-từng-yêu trở thành bạn cũ của nhau. “Bạn cũ” trong trường hợp này, vẫn có những trân trọng và quý mến riêng dành. Nhưng nếu người đã cũ, vẫn không thể gọi bằng bạn cũ, mà cứ luôn khăng khăng “người yêu cũ”, là vì sao?

Là vì... vẫn còn yêu, vì vẫn chưa thể đối mặt với những tình cảm ngày xưa bằng thái độ ngằn ngại của những người bạn bằng quan bình thường. Và vì vẫn muốn gọi người bằng “người yêu” hơn là “bạn” – dẫu rằng tiếng “người yêu cũ” gọi nhiều kỷ niệm ức nước mắt hơn nhiều so với “bạn cũ”, ai đó ạ!

Đến bao giờ, chúng ta mới thật sự cũ trong những sai lầm và nông nổi của nhau? Đến bao giờ, những lời nói vô tình của hằn lên kỷ niệm, mới trở thành xưa cũ bồng đùa trong trái tim không còn biết đau...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiramisu có ngọt không em?

Một mình bên góc quán quen, anh tìm lại đúng chỗ ngồi ngày xưa và tự mỉm cười với bóng mình trên nền tường vàng vọt như thể đang đối diện với một dáng hình thân thương. Chỉ đến khi bờ sông gần đó phản phất lộng gió, thổi tung hết những hồ nghi vô cố, anh mới tự nhắc nhở mình trở về với thực tại bây-giờ-không-em...

Vẫn là Tiramisu của những ngày còn nhau mà em vẫn luôn thích. Vẫn kem trắng, cacao đắng và vị ngọt tan đầu lưỡi của bánh gatooo chen giữa những tầng phô mai bất mất. Chỉ khác rằng, anh một mình – không đắng, không vui. Bất giác, anh phát hiện ra một điều quá hiển nhiên mà từ trước đến giờ chẳng khi nào để ý: Chẳng ai ăn Tiramisu một mình cả! Bao giờ đi kèm một lát bánh Tiramisu cũng là hai chiếc muỗng nhỏ xinh, hai bàn tay đan khẽ vào nhau và hai tay còn lại xắn từng mẫu bánh trong tiếng cười trong veo và ngọt hơn cả đường phên lẫn trong bánh.

Chẳng thế mà, một mình gặm nhấm nỗi nhớ cùng Tiramisu chẳng hề dễ chịu và dễ nuốt trôi với anh. Nếu không muốn nói là rất gấy, rất thừa và rất dở... đang – bằng chứng anh đã ngoa ngán bỏ mứa gần nửa góc bánh và tự cười lẫn nửa với bóng mình trên tường, dặn dò: “Chúc bạn ở lại ăn ngon”.

Mà này, em có còn nhớ nguồn gốc của bánh Tiramisu anh từng kể em nghe không nhỉ? Trong tiếng Ý, nó có nghĩa là “Hãy nhớ về em”... Ngày xưa, một người vợ tiền chồng ra trận mà gia cảnh quá khó khăn chẳng biết gửi theo hành trang gì để ấm lòng người đi xa mỗi lúc nhớ quê nhà. Thế là, nàng vội đi tìm những mẫu vụn bánh mì nhúng vào tách cà phê thừa đã nguội lạnh, rồi gói ghém cho chồng mang theo như một lời nhắc nhở đừng quên thưởng và đừng phụ lời đã hứa... Mùi vị nồng nàn đặc trưng của cà phê xứ Ý thấm vào những vụn bánh mì thơm hương lửa nạc cứ thoang thoảng vương lại trong chiếc khăn tay của người lính ra trận - ở nơi đó gói ghém những chiếc bánh mang tên Tiramisu – Hãy nhớ về em và gói ghém trọn vẹn tất cả niềm thương đợi chờ của người chinh phụ.

Chỉ là những vụn bánh mì nhạt nhẽo, chỉ là chút cà phê thừa sót lại... vậy mà Tiramisu trở nên ngọt ngào và đầy ắp những kỷ niệm thương yêu...

Anh và em, cũng như thế phải không? Chúng ta chỉ là những người dung thừa thải trong đời sống của nhau, một khi đã xa là sẽ lạc nhau và lạ nhau đến vô chừng. Nhưng mặc cho bao nhiêu kỷ niệm có vụn vặt và hồi hột đến đâu thì những mẫu bánh Tiramisu em từng chăm chút cho anh vẫn luôn ngọt ngào nhất giữa cuộc sống đầy những điều thừa mứa và dở dang này. Và cũng mặc cho vị ngậy của kem trắng, vị đắng của cacao... thì anh vẫn sẽ luôn ngồi cùng với Tiramisu ở góc quán ấy, mỉm cười một mình, và đợi em – như chính ý nghĩa của món bánh này – “Hãy về, nhé em!”

Chương 10: ĐỪNG

Đừng chờ

em không về nữa đâu

dấu con đường xưa vẫn níu chân mỗi lần lòng em nông nổi

dấu anh hoài công thả từng giọt mưa về trời như một lời hối lỗi

thì,

giữa chúng ta vẫn là những nghi hoặc khó nguôi vơi

Đừng chờ

và đừng nhắc nữa, chuyện xưa lác xưa lơ

em như đứa trẻ thơ, chóng quên – và quên luôn nỗi nhớ

anh đừng về nơi hẹn xưa,

nhặt tìm những kỷ niệm mà tự mình giấu vờ

tiếc gì nữa dờ dang?!

Đừng chờ

bởi hẹn thề rồi chỉ tựa con rối của thời gian

sẽ đến lúc

anh và em quên mình đã từng chung một miền quá vắng

khi ngày xưa chỉ gọi về sai lầm, bội phản

và đôi chút thành thật muộn màng...

là khi mình đã cạn lòng vì nhau

Đừng chờ

em chẳng còn lại gì – ngoài những hanh hao

ngoài những niềm tin đã bạc màu nhàu nát

đi qua trọn vẹn những yêu thương để nhận ra hơi ấm trong tay mình đã đổi khác

để nhìn ngày bằng nỗi sợ của đêm và nhìn đêm bằng nỗi sợ của sự bắt đầu chưa chất

- bắt đầu từ những ngày như chưa từng yêu nhau

Đừng chờ

em không về nữa đâu...

Chương 11: Nỗi ám ảnh mang tên Tháng Bảy

Sài Gòn những chiều tháng Bảy, mưa trắng trời trắng đất, cứ rả rích như thể một cái có nhắc nhở để anh mơ hồ với tay qua khỏi màn mưa – níu về kỷ niệm...

Anh có một nỗi ám ảnh mang tên tháng Bảy – mà chắc là em hiểu vì sao.

Từ em xa, những ngày mưa tầm tã cứ gọi về miền mãi trong suy nghĩ của anh những mệnh đề giả định bất khả Giả mà..., Phải chi..., Nếu như... Anh không thể thay đổi quá khứ, càng không thể ngủ một giấc dài ba mươi ngày lẫn, quên bằng tháng Bảy để nó hệt hăng rơi mất trong cơn mơ màng, rồi bước sang tháng Tám chẳng chờ trễ trề. Anh cũng không thể lạy trời đừng mưa như một thi sĩ ngày xưa để mong em động lòng – bởi em cũng từng không may mắn chừng chân khi quay lưng bước vào màn mưa trắng xóa, bỏ mặc một năm khuyết mất tháng Bảy, bỏ mặc riêng anh khuyết mất bóng em.

Vì tất cả những điều không thể, anh đành để em đi...

Những ngày mưa của ban xưa... Không đủ lạnh để rừng mình nhớ mãi đến bây giờ, nhưng đủ ám lòng mỗi lần anh tự áp đôi tay mình vào nhau, nhớ lại khoảnh khắc em ân cần đan vào tay anh, tình nghịch báo: “Ba với ba là sáu. Sáu với bảy mười ba. Em đối với anh rất thiết rất tha. Anh trả duyên trả nợ trả thương trả nhớ cho đến già...” Hai đứa cười vang – tiếng cười trong hơn cả tiếng mưa, nhưng cũng dễ vỡ vụn và trôi quên vào quá vãng, khi nắng hừng mưa tan.

Những ngày mưa của tháng Bảy bây giờ... Anh, một mình, để cái gút và bản tính khi lầy lội trong cái lạnh ướt nhòa tê cóng, tự thương phận long đong, Sài Gòn thật chẳng dễ chịu giữa tiết trời đàn hanh sáng nắng chiều mưa, nóng lạnh thất thường – mà bất thường nhất vẫn là... anh!

Anh rõ ràng làm một kẻ mất trí – chóng vánh quên hết những lỗi lầm ngày bên nhau, những nỗi buồn ngày xa nhau và những giọt nước mắt ngày mất nhau – chỉ duy nhất tình yêu tròn đầy và riêng dành cho em là mãi không bao giờ hanh hao? Tại sao cố tật muôn đời của anh là thế – chấp mê bất ngộ với những thương yêu dịu dàng đã không còn nữa để dễ dãi quên mất những sự thật rõ ràng lẫn phũ phàng rằng ta đã phụ lòng nhau?

Em rõ ràng không còn nữa ở đây, dù cho anh tự huyễn hoặc rằng sau lớp màn trắng đầm nước kia là quá khứ đang giấu mình lẫn khuất, chỉ cần vờn tay qua khỏi những giọt mưa là chạm ngõ ký ức, là chạm vào em. Tại sao cố tật muôn đời của em là thế – vụng về quên anh, vụng về thương anh để rồi vụng về đánh mất anh – chỉ duy nhất những vết xước em để lại cho kỷ niệm là tuyệt nhiên không vụng về – hằn sâu như thể vẫn nhói buốt tái tê mỗi khi trở gió gọi mưa về?

Tháng Bảy từ đó trong anh, trở thành một nỗi ám ảnh. Ở nơi đó, em là ảo ảnh và tình thương xưa... đã đóng khung trong dĩ ảnh từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Những cuộc tình lãng nhát

Là Lãng đãng, Lãng mạn, Lãng xẹt hay phải cần Lãng quên? Tùy em chọn tên cho chuyện của hai đứa mình.

I.

Một buổi hẹn của hai đứa có thể kéo dài từ lúc Mặt trời nhá nhem đến khi Mặt trăng đã ngủ quên trên cao và trải dài từ phía Đông sang phía Tây thành phố. Lý do chỉ vì em bảo muốn cùng anh đi qua hết Đại lộ Đông Tây để đếm cho bằng được có tổng cộng bao nhiêu chiếc cầu bắc ngang qua bọn mình! Hôm ấy đúng vào mùng 7 tháng 7 – ngày Thất tịch trùng phùng của vợ chồng Ngưu – Chức. Truyền thuyết kể rằng trên trời chỉ có duy nhất chiếc cầu Ô Thước mỗi năm mới được bày qua đội đá kết đôi bờ cho hai người gặp nhau. Câu chuyện anh kể vu vơ ngày xưa, vậy mà em nhớ rõ và cả tin vô cùng. Thế là cả đoạn đường dài tít tắp của đại lộ, em cứ say sưa mỗi khi chạy ngang qua một chiếc cầu thành phố, cứ như thể nó nối liền những niềm vui tương ngộ trong em. Anh thỉnh thoảng ngoái nhìn, thấy những ngọn đèn đêm dịu dàng soi trong mắt em cũng lóe lên những niềm tin và ấm áp...

Ngày chia tay, anh trở lại những con đường mình đã từng qua, để thấy dưới trần gian có bao nhiêu chiếc cầu bê-tông huyền ảo, cầu tre lắt léo hay cầu dừa trơn trượt thì con người ta vẫn vô tình đi lướt qua nhau đó thôi. Còn Ô Thước, chỉ có trên trời và chỉ có mỗi năm một lần. Mà người đời, mấy ai đủ kiên trì?

II.

Em giận, vì một lý do vụn vặt không đâu mà chính em ngay vài giây sau đó còn chẳng nhớ. Nhưng hai đứa cứ thế im lặng chẳng thêm nói năng gì vì đã

quá hiểu sự cố chấp, cứng đầu lúc này không cần thêm một lời buột miệng xúc nổi nào nữa. Đoạn đường về nhà dài đằng đẵng khi chen giữa anh và em là một người thứ ba vô hình nào đó choán chỗ vô cùng, khiến tội mình như quên cả sự hiện diện dù rất gần của nhau.

Cả ngày hôm sau, điện thoại nằm im trong những hờn giận lẫn đôi chút hối hận. Mãi đến tận khuya, tiếng chuông mới vang lên để màn hình hiện ra số máy quen thuộc. Anh đứng đợi trước cửa nhà, trên tay là hộp bánh còn thơm lừng của cửa hiệu em rất thích tận trên... Đà Lạt – nơi hai đứa tình cờ quen nhau khi cùng giành mua lát bánh cuối còn lại! Dĩ nhiên, lần đó anh đã chịu nhường để khỏi mang tiếng thiếu ga-lăng, còn em vì phép lịch sự nên cũng chia đôi miếng bánh với người bạn đường vừa quen có cùng sở thích du lịch bụi. Ngày xưa, chuyện cũ, những vụ vờ buổi đầu, tất cả trở về nguyên vẹn.

Tám tiếng xe đi, tám tiếng xe về, anh đến phố núi trong ngày chỉ để mua được loại bánh em thích ăn và quay lại Sài Gòn với niềm tin có thể làm lành con buồn trong lòng hai đứa. Bởi chỉ có tự nhắc nhở mình về những kỷ niệm thân thương đã khuất đi ít nhiều trong trí nhớ, anh và em mới biết trân trọng hơn khoảnh khắc chúng ta đang hoài phí cho những bốc đồng hiện giờ.

III.

Điện thoại vang lên, giọng anh đầu dây ngập ngừng đến tội nghiệp: “Anh đây... Đạo này em thế nào?”. Nỗi nhớ chỉ chờ có thể để chực tràn, nhưng cố nén tất cả những hình dung ngày cũ như một cuốn phim đang quay chậm trong đầu, rồi mồn một từng nụ cười ánh mắt, em lạnh lùng trả lời: “Xin lỗi, ai vậy?”. Thoảng im lặng, anh nói trong đứt quãng: “Anh mới phải xin lỗi, vì đã gọi nhầm số nên em mới không nhận ra người quen”.

Tất mảy, em chẳng còn thời gian để tự trách mình cao ngạo, vì ngày xưa đã choáng ngợp tâm trí như thể nhắc nhở: có thể lúc trước em rất đúng khi buông tay, nhưng hiện tại cách em vừa cư xử lại hoàn toàn sai trái. Những niềm tin bị bội ước, những lời hứa đã dở dang và anh của một thời nông nổi phụ lòng em đã là chuyện qua rồi. Sao lại dùng ngày xưa để phán xét bây giờ? Cả hai đứa đều đã bước qua thương nhớ, đã tìm lại cho mình dù chấp vá những niềm tin, những bầu vịu để tựa vào, vậy còn dùng dằng trạch cứ làm chi để tội cho một tâm lòng? Hay vì em quá ích kỷ để có thể tha thứ cho những khuất tất đã nằm lại phía sau, dù nó chẳng thể chạm vào làm em đau thêm một lần nào nữa. Nhưng để được gì, rồi cũng chỉ riêng em tự đeo mang những hoài niệm không yên lành và anh hoài day dứt về những lỗi lầm chưa kịp bù đắp.

Đối lập của yêu thương không phải là ghét bỏ, mà là sự thờ ơ. Bởi còn thương nên mới bực dọc, dằn vặt vì chưa thể nào quên hẳn nhau trong trí nhớ, chứ thờ ơ rồi thì còn cần chi hẳn học bằng những lời giả lơ: “Xin lỗi, ai vậy?”

IV.

Dọn nhà. Anh chán chường nhìn vào mớ hỗn độn trong căn phòng chỉ vài mét vuông của mình rồi thở dài ngao ngán. Có lẽ anh chết vì thành kiến chứ thật tình anh chẳng bao giờ ưa nổi sự xáo trộn hay sắp xếp lại những thứ mắt nhìn đã quá thân quen. Tỉ mẩn thu dọn không bỏ sót dù chỉ một mẩu giấy nhỏ ghi lời chúc mừng sinh nhật, anh cầm cúi ôn lại những ngày trẻ đã qua theo lớp bụi đóng trên từng giá sách. Bất chợt từ một cuốn sách rơi ra bức hình của em thời anh còn đóng khung hình dung ấy trong tâm trí. Mặt sau là nét chữ nắn nót ghi lại câu thơ Kiều: “Chẳng trăm năm cũng một ngày duyên ta”...

Buông thông người giữa ngồn ngang đồ đạc, anh bất giác ngẩng mặt trách cứ vu vơ... ông Trời! Cuộc đời có những sắp đặt trớ trêu, như cho hai kẻ có lòng gặp nhau khi đã quá muộn màng, chẳng hạn như anh và em ngày ấy... Giờ nghĩ lại vẫn chẳng biết tội mình đã chọn con đường đúng hay sai? Ngay từ khi biết nhau, anh tự hiểu sẽ chỉ toàn những muộn phiền bởi em đã có riêng một nơi chốn đi về bình yên. Chỉ là một phút xao lòng khê qua thoáng chốc, vậy mà vẫn nghe tim mình vang lên những nhịp đập hạnh phúc. Nhưng trong tình cảnh “tương kiến thái vãn” (gặp nhau quá muộn), anh còn có thể làm gì hơn ngoại trừ buông tay trả em về với người thương thật sự. Chẳng dám mơ đến trăm năm, càng không mong ngăn ngừa một ngày, chỉ biết rằng ngày xưa còn duyên – còn em, anh hiểu được cảm giác tràn đầy của hạnh phúc xứng đáng. Thế nên ngay lúc này, khi bức hình em rơi ra như nhắc nhở lại thời xa lắc xa lơ, anh mới thấy tội mình xa nhau quá đổi. Tựa hồ những ngày-còn-em là một khoảng trời ngút ngàn phía thấp thoáng sau hoàng hôn, chỉ có hóa thân vào ráng chiều mới mong thấy lại được.

Thời thì khê cảm ơn những điều đã qua, để hôm nay anh nhìn lại khoảng nhớ sau lưng mình, em vẫn là “một ngày duyên” anh may mắn có được trong chuỗi ngày biết sống, biết yêu thương này...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Em có dám bởi tung thế gian này vì ký ức về anh?

Kỷ niệm là một thứ cực kỳ mâu thuẫn và vô hạn kỳ. Nó có thể khiến người ta sống ở hiện tại hạnh phúc hơn, hoặc là lay lắt hơn, mà không bao giờ “quá date” để chúng ta được quyền lựa chọn giữ lại hay quên đi...

Thế nên người cũ – chuyện xưa bao giờ cũng là vấn đề muôn thuở!

Nhớ và Quên một người nằm ngoài mọi quy luật của ký ức. Chỉ mình nó không thừa nhận quyền sở hữu từ bất kỳ ai, kể cả chính những người trong cuộc từng cho nó hình hài. Nó không phải thứ bảng cửu chương học từ tiểu học đến tận bây giờ vẫn thuộc nằm lòng, càng không phải mã số thuế thu nhập cá nhân mà chẳng ai nhớ mỗi khi cần kê khai. Nếu nhớ thuộc phạm trù của lý trí và não bộ, thì quên lại toàn quyền trong sự quyết định của tình cảm

và trái tim. Thế nên, mới có ai đó thi thoảng hét lên “Tôi tưởng rằng đã quên... nhưng tim yếu mềm”... Mà khổ nỗi, trong tình yêu lúc nào cũng phân định rõ ràng sẽ có một người luôn hứa để rồi quên, còn một người nghe xong lại hằng nhớ.

Bởi vậy, vòng tròn luẩn quẩn của những người hết duyên, còn nợ muôn đời chỉ xoay quanh hai điều “xưa – cũ”, quanh hai chuyện “nhớ – quên”. Dễ hiểu, khi tình yêu không còn, luôn có một người cứ lục mọi góc ngách xưa cũ để tìm những vụn vặt ký ức ngày còn yêu; trong khi người còn lại đã xa tít tắp tận đâu, chẳng còn bận tâm đoái hoài đến khoảng trời phía sau là mây mù hay nắng ấm. Như em, và như anh.

Em bối tung thế gian này, để tìm lại anh-của-ngày-còn-nhau. Mà dường như, đó là điều bất khả... Những con đường ta đã cùng qua, em thuộc đến nằm lòng dù bây giờ chỉ riêng mình độc bước. Những góc phố hẻm hỏ, em nhớ từng khoảnh khắc hai đứa đã cười vang và rồi rít trú vội dưới bụi hoa giấy khi trời dành hạnh đổ mưa không nguyên cớ. Những quán cà phê Sài Gòn lãng đãng bình yên, em vẫn quay lại mỗi ngày chỉ để ngồi vào đúng chiếc bàn quen thuộc, mộng lung dựa vào một hơi ấm thân thuộc. Chẳng biết em đang tìm gì? Và cho dù tìm lại được thì đã sao? Anh bây giờ chắc gì còn giống với hình dung lưu lại trong trí nhớ của em về một người đã từng dộc cạn thơ ngây cho lần yêu thứ nhất? Đây bằng quơ và xáo động, em chậm rãi trở lại một miền quá khứ để đứng từ phía xa nhìn về chúng ta bằng hết sự nghi ngại. Yêu một ký ức có gì sai trái? Nhớ những-điều-cần-quên phải chăng là tai hại?

Anh xa quá! Xa đến nỗi chính anh còn có cảm giác đang khóa trái lòng mình cùng ngày xưa rồi đánh rơi mất chìa ở một miền xa xăm với của hai đứa. Dẫu không muốn về nhận mặt tháng năm, nhưng chẳng lẽ anh chối từ nhìn lại bản thân đang-khác-nhiều-lúc-trước? Chẳng biết anh đang đi đâu? Phía những khung trời khác có điều gì mê mải khiến chân không biết mỏi, mắt không đắm đắm nhìn và lòng không một lần quay lại phía sau lưng – để biết em vẫn còn đang đứng đợi những điều xưa cũ. Sài Gòn không còn giữ nổi chân anh hay người Sài Gòn không còn khiến anh đủ mềm lòng để nán ná lúc đang trình?

Đến bao giờ khi mỗi gối dừng chân, anh bình tâm nhớ lại đã có lần... Đến bao giờ thôi cố chấp bối tung ký ức, em thân nhiên quên một người-từng-có-thật... Đến bao giờ “nhớ – quên” thành một đề mỗi lúc nghĩ về nhau, cả hai đều có thể mỉm cười...?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc sống mới rồi người có thấy vui...?

Hẳn là vui, vì người vẫn đang mãi miết bên những nụ cười chóng vánh ồn ào – nơi khuất lấp những tiếng thở dài đã bị quá khứ bỏ lại phía sau. Đôi khi bước cạnh cuộc đời nhau, nhìn thấy nhau và bất giác, thăng hoặc lặn mặt chẳng nhận nổi quen nhau... Lạnh lòng, chẳng biết nên cười hay nên đau.

Hẳn là vui, vì những tơ vương vướng vát của ngày xưa, người rũ bỏ sạch trơn như bầu trời oằn mình mây xám đã nhẹ nhõm sau mưa – trong vạt đến cạn kiệt. Dường như kỷ niệm trở thành một thứ khinh khinh xin màu, không ai buồn gột bỏ lớp hoen gỉ hằn sâu của bội phản, hiểu lầm và nông cạn mà hai đứa từng gây đến cho nhau. Chỉ tội cho những ngọt ngào ngày xưa đã chất chiu vun đắp, giờ lay lắt ngỡ ngàng như một đứa trẻ mồ côi – chẳng ai đoái hoài nhặt lại. Người không về nhận mặt tháng năm sao?...

Hẳn là vui, vì đã lâu rồi những nỗi buồn trở thành một điều xa xỉ và xa vời tay với của người – xa như ta, xa như những ngày đã qua. Một khi đã cạn lòng, buông hẳn những ngón tay đan còn nắm hờ nhau trong ký ức, là khi người tự cho mình không xứng với người xưa. Và bước đi. Và mỉm cười. Và niềm vui hiện tại trở thành nơi hiện diện thừa thãi cho bất kỳ một khoảnh khắc nào chấp chôn thoáng nhớ về người xưa. Tự biện minh cho bản thân rằng: Chúng ta từng có lỗi với ngày xưa, thế nên đừng lặp lại sai lầm ấy để có lỗi với chính những ngày tháng bây giờ? Ừ thì, hiện tại xứng đáng hơn nhiều để ai đó nâng niu, để tự cảm thấy vô duyên khi đang cùng niềm vui mới lại nghe phảng phất đâu đó tiếng cười cũ nát đã bị át nhòa vào tiếng vỗ vụn của ngày mưa hai đứa đánh rơi một lời hứa. Ừ thì, khi đã quay lưng thân nhiên và đứng dung không cần ngoái lại, để lần đón đưa sau cùng khép lại vĩnh viễn chia tay, chúng ta đều hiểu rằng sẽ đến lúc có một ngày như hôm nay, khi tất cả chuyện xưa nhắc lại cũng chỉ là chuyện xưa – và người, và ta, cũng chỉ là một ký ức lặt lặt nào đó chẳng xứng với hai tiếng gọi người xưa, chẳng nhớ nổi tên nhau để đến nỗi phải gọi bằng ta bằng người, cho lòng bớt hanh hao.

Có một điều đã cũ ở trong nhau – không phải người, không phải ta, càng không phải những kỷ niệm mà ngày xưa vẫn mãi riêng dành dẫu cho nhiều xót xa. Mà là tình cảm, là tình thương của ngày đã qua, đã nhàu nát, cũ kỹ và khinh bạc từ lâu, thế mà...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiếng thở dài cho nhau

“Dành lại cho riêng nhau chút thời

Dẫu chỉ là những tiếng thở dài...”

Dường như giữa chúng ta là những khoảng cách không lời
Chỉ có tiếng thở dài làm cầu nối những nhịp lòng hẫng hụt
Bước hoài không qua hết chông chênh của một đời ngác ngơ đi tìm thứ gọi là hạnh phúc
Chỉ có đôi tay mình tự bầu bạn mỗi lần gục mặt khóc rung tung
Ta đã bao lần nhìn nhau và mỉm cười gọi “người đứng”
Dặn mình chẳng là gì của nhau để bất chấp tình thương này có cần phải xứng đáng?
Mặc cả với những bất an và đánh đổi bằng thứ niềm vui lưng chừng có kỳ hạn
Nắm lấy tay người, ta tự bằng lòng với vừa đủ bình yên.
Gần lại thêm chút thôi, chia cho ta một nửa muộn phiền
Để ta còn được đồng đếm cùng người những nỗi buồn thường nhật
Nếu đã không thể vui vẻ ở cạnh nhau vì cuộc tình này quá chật
Thì thôi những ngày còn lại, ta đau khổ cùng người có được không?
Thì thôi sẽ buông tay khi lòng người đã cạn kiệt nhớ mong
Và lòng ta cất đủ cho mình một tình thương không-thể-nào-sở-hữu
Chỉ xin để lại đây hơi ấm của nụ hôn thoáng qua còn nồng mùi tequila xưa cũ
Và tiếng thở dài dành riêng cho mỗi một ta thôi
...
Chẳng còn gì vẹn nguyên khi đời đã chia đôi
Chỉ có tiếng thở dài vẫn miên mai đến cuối con đường tìm nụ cười chưa chắc còn đứng đợi
Chẳng thể buồn, mà chỉ tiếc chúng mình không đủ kiên tâm để đi cùng nhau đến cuối
Biết người còn thở dài
Khi nhắc lại về nhau?...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nỗi buồn để dành

Đó là một ngày hè đầy nắng.

Nắng tràn xuống lan khắp từng hẻm phố ngõ ngách, không chứa một kẻ hờ nào cho một tí bóng râm. Đã bảo “chạy trời không khỏi nắng” thì đó có sai.

Đã bảo em muốn chia tay, thì đó anh lần nữa giữa được lại...

Anh chỉ mỉm cười đón nhận nơi em lời dứt khoát. Tự hai đứa hiểu thời khắc này là tất yếu, bởi dường như nghĩa vụ từ lâu đã thế chỗ cho tình yêu. Nắm tay như một quán tính. Ôm chầm như một thói quen. Nhớ nhung như một điều đã cũ. Cảm xúc cạn nhanh, không do lỗi của ai, đơn giản vì chúng ta không phải “một nửa” vừa vặn của nhau để có thể kết đôi tròn vẹn. Cũng như em đã từng đùa rằng chắc mình chỉ là một phần tư, một phần tám dành cho nhau thôi – cũng có chút dính dáng nhưng chẳng bao giờ viên mãn. Rồi cũng phải đến lúc rẽ ngang.

Rồi cũng phải đến lúc để thời gian làm tròn bốn phần mang tên “phai tàn”. Như ngày hôm nay, như ngay lúc này, khi em đang đứng thật gần nhưng giữa hai đứa là cả một trời gay gắt của nắng loang đầy ngăn cách. Gắt đến độ cổ họng khô đắng, anh chẳng thể nói nên lời. Gắt đến độ em hỏi hà buông tay

để quay ngoắt lưng đi trước khi con nắng lại làm em say thêm một lần nào nữa. Chỉ kịp nhìn anh đầy lòng ngóng và hỏi thầm: “Anh có buồn không?”

Hẳn nhiên là không. . . Vì nỗi buồn hôm nay anh còn phải để dành chỉ những ngày không em về sau nữa. Để khi em xa rồi, anh còn có thể mang dần nỗi buồn xưa cũ ra mà nhớ lại hình dung của một thời còn nhau. Bởi có đây hẳn có vui, có còn cào những đêm về trở gió thì cũng đến lúc lòng trống rỗng hanh khô – buồn đến đâu chẳng nữa, sẽ đến lúc dần thưa. Vậy nên, đừng lãng phí nỗi buồn cho giây phút chia tay. Ít ra khi ấy em còn gần trong khoảng khắc và anh còn nhìn thấy đáng yêu thuộc khuất dần sau những con đường Sài Gòn nắng hè lóa mắt. Đó là lúc anh phải dặn lòng dừng dừng. Đó là lúc anh phải dành dụm nỗi buồn.

Để còn lại trong anh là nguyên vẹn những cảm xúc ngày chia tay, là đọng đầy khoảnh khắc khép lại những nhịp đập thương yêu dành riêng cho một người. Tình yêu bao giờ cũng như giấc mơ, chỉ nỗi đau sau đó mới là sự thật. Phút cuối cùng, trước khi chàoàng tỉnh, anh vẫn sẽ mỉm cười. Rồi thức giấc, mặc cả với niềm đau, câu nệ với sự thật, anh lục lọi ký ức ra nhớ dần để thấy em vẫn còn gần, nỗi buồn vẫn mới tinh tươm và ngày em đi cũng chưa xa lắm với tay mình.

Nhưng trên hết thấy mọi điều, anh để dành nỗi buồn là cho cả em nữa đấy. Vì sẽ đến lúc, em cần vay mượn lại nỗi buồn để tự nhắc nhở mình về những ngày hôm nay. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thế là...

Thế là chia tay. Bình lặng và dừng dừng như hai người lạ bước vội qua nhau trong một chiều nắng tắt. Anh đi về những khoảng trời huyền ảo không em, và em – gói ghém tất cả kỷ niệm để khép lại sau lưng một khoảng nhớ không êm đềm. Đừng nói với nhau những lời sáo rỗng lung chừng và hẹn gặp ở một ngày xa xôi nào đó quá mong lung. Bởi cả hai đều biết đây-là-phút-sau-cùng. Đừng ngoảnh lại phía sau khi đã bước vừa xa để không còn nghe thấy tiếng nấc khê của một người đứng đi ngược hướng mình. Bởi tất cả xung quanh giờ-buộc-phải lặng thinh. Và cũng đừng vì quá khứ mà thứ tha hay khoan dung những lỗi lầm. Bởi hạnh phúc về sau anh và em đáng có – không còn chỗ cho khoảnh khắc lúc này dùng dằng hai tiếng “ăn năn”.

Thế là chia tay. Bình lặng và dừng dừng như chưa từng tồn tại những ngày-đã-cũ. Chẳng phải em quên, cũng không vì anh chưa từng nhớ, chỉ bởi con người ta không thể sống ngày này qua ngày khác bằng những ký ức đã nhợt nhạt và niềm tin đã bạc phéch từ lâu. Giờ anh đã có thể thần nhiên cho phép mình dừng một lần tiếc nuối – chỉ thêm bận lòng và chật chội trái tim vốn dĩ đã không dành cho riêng mỗi em thôi. Còn em, khóc nữa có nguôi – những giọt nước mắt vô duyên và vô nghĩa – khi chính mình cũng đang hối hả bước về những con đường chia hai ngã – mà không ngã rẽ nào mang tên “Thứ tha”.

Thế là chia tay. Bình lặng và dừng dừng như chia sẻ chia cho nhau từng nụ cười nước mắt và chia nửa cuộc đời tương chừng không bao giờ xa lìa nỗi. Anh, buông tay hay níu vói, cũng không thể giữ lại nơi em – dù là chút chạnh lòng. Em, bình yên hay dậy sóng, cũng không thể trách cứ anh thêm – bởi muộn màng, nên đứng sai có còn đâu quan trọng?... Chỉ duy nhất một điều mà cả hai đều hiểu: Rồi cũng có một ngày tất cả sẽ ở lại phía sau, một ngày khi bên cạnh anh là nụ hôn của người con gái khác, và em cũng tìm được cho mình bờ vai để tựa vào ấm áp. Một ngày khi những cơn mưa nặng hạt chỉ làm ướt nhẹ áo em, đủ để một người vòng tay chở che; còn anh cau mày thật khê rồi nắm chặt bàn tay nhỏ bé cạnh mình, chắc lưỡi “Lại mưa!”. Một ngày khi tháng hoặc tên anh và em vang lên trong trí nhớ nhau một nỗi hồ nghi “Đã từng nhớ hay chưa?”. Một ngày khi hai đứa mình chẳng thể đi-về-khieu-hạnh-với-ngày-xưa. . .

Thế là chia tay. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phế phẩm ký ức

Dường như con người ta có một sở thích lạ đời là luôn say mê trước những thứ phế phẩm ôi thiu của Tự nhiên.

Rượu vang chẳng hạn. Thứ nước sóng sánh hơi men mà chúng ta lịch lãm mời nhau trên bàn tiệc, thực chất chỉ là nước ép nho dập nát được chưng cất cả chục năm trời, ám biết bao bụi thời gian và ủ trong những thùng gỗ tàn cây mục.

Hay phô mai béo ngậy nhìn qua đã thò thòm chẳng qua cũng là sữa bò, sữa dê đông đặc và lên men, thậm chí phải cấy vi khuẩn để tạo kết tủa – mà ngôn ngữ bình dân gọi là bị mốc, ghê chưa?

Rồi còn sữa chua – tức yogurt lên men – món khoái khẩu của các chị các cô tin rằng giúp giữ dáng, đẹp da. Hay nắm rom chỉ có thể mọc từ rom rạ, nấm truffle quý giá luôn mọc kín kẽ dưới gốc sồi, ẩn sâu trong đất và phải mất từ năm đến mười năm mới chín rụng...

Vậy nên, cũng chẳng có gì lạ, nếu con người ta không thể dứt ra khỏi những thứ phé phẩm ôi thiu của Ký ức.

Dù cho cũ càng, dù cho ám bụi thời gian, và thậm chí cho dù mốc meo kết tủa những sai lầm, ngộ nhận, đồ vờ... của những ngày đã qua, thì khi nhắc về Kỷ niệm, người ta vẫn cứ nghiêm nhiên giành hẳn cho nó một chỗ đứng đường hoàng-thậm chí nghênh ngang – trong lòng năm tháng. Như rượu vang càng ủ lâu càng nồng, đó ai không chênh choáng khi đối diện ngày xưa? Như phô mai, lên mốc càng nhiều càng béo ngậy giòn tan, đó ai không chạnh lòng khi gặp lại, khi mà những bất đồng xóc nổi “anh đúng – em sai” “đã ít nhiều nhạt phai?”

Đời người kỳ thực rất ngắn, nhưng vì có Kỷ niệm nên mới phải trải dài mãi ra...

Con người ta bị “ghiền”, bị say sưa, bị mê đắm Kỷ niệm, riết rồi thấy cái gì ở hiện tại cũng hao hao mang dáng dấp của ngày cũ – người xưa. Chợt nhận ra có những điều cố xóa cũng chẳng thể quên. Vô thường vô phạt đến mức, chỉ bất giác bắt gặp một nụ cười, một giọng nói tựa hồ thân quen, là trái tim đã đập rộn ràng và đầu óc quay mòng trở lại những năm tháng đầu đầu. Nhưng quay về chỉ thấy ký ức bạc màu, kỷ niệm nát nhàu và hình ảnh “ai đó” đã phong rêu xanh xác từ lâu. Ngày xưa “vườn không nhà trống” vậy đó, mà hiện tại vẫn khẽ nhắc nhớ như thể chưa một lần buông tay... Rốt cuộc, cứ lần cấn lừng khừng chẳng biết mình thuộc về quá khứ hay ngày nay, người xưa hay đương thời, phơi phới hay mốc meo?

Chớp mắt đã là quá khứ. Thở dài cũng sắp lãng quên...

Thôi dặn lòng nhớ kỹ có những thứ đừng nên nếm thử bao giờ, nhất là khi nó đã dán mác đề tên ghi rõ, thứ nhất là “phê phẩm”, thứ hai là “ôi thiu”. Dù sao rượu uống nhiều dễ làm chênh choáng hư thân, phô mai ăn nhiều dễ béo và dư cholesterol... Kỷ niệm nhớ nhiều dễ nặng lòng và hụt hẫng niềm tin – chưa kể sẽ mốc meo lây lan sang cả hiện tại thì còn ai dám tới gột bỏ hết rêu phong dùm cho?!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Điềm dối lừa

Thật ra tình cảm, đôi khi, chỉ là chuyện của một người. Người còn lại chỉ là thói quen.

Thế nên mới có chuyện yêu thương từ xưa đến giờ chỉ quấn quanh trong cái vòng tròn cảm xúc từ đắm say sang tê nhạt rồi đổi thay và buông tay. Dĩ nhiên không phải ai cũng buộc đi hết vòng luẩn quẩn ấy, nhưng đã là yêu thương thì lúc nào cũng có sẵn một lần ranh bấp bênh giữa Thủy chung và Bội phản. Ở chính nơi ấy – Điềm dối lừa – mấy ai biết cố gắng giữ mình đừng bước hụt chân? Một câu chuyện triết lý của Phật giáo từng dạy rằng: Để bắt đầu yêu thương một người thực sự không khó, chỉ cần có duyên nợ và cảm xúc dành cho nhau. Nhưng để tiếp tục giữ được tình yêu đó qua năm tháng thì cần cả một sự cố gắng và kiên tâm, mà không một duyên phận hay cảm xúc vô vị nào có thể làm thay được. Vậy khi một trong hai không còn cố gắng và những dối lừa đã len vào những ngón tay không còn đan chặt, người ta còn lựa chọn nào khác ngoài... buông tay?

Tôi còn nhớ câu chuyện về nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên của trần gian được các vị Thần trên đỉnh Olympus tạo ra nhằm... trừng phạt con người! Nàng rất đẹp, sắc sảo và duyên dáng đến độ ngay cả lý trí tỉnh táo nhất cũng khó khước từ, chỉ có điều nàng lại được các Thần ban cho cả sự dối gian, lọc lừa và những lời mê mị. Thế nên bao tai ương và bất hạnh trong chiếc tráp vàng của nàng sau đó bay đi phát tán khắp nơi, báo hại loài người chìm trong vạ khổ, đúng ý với sự trả đũa của vị Thần Zeus đánh hạnh phúc thường. Dĩ nhiên ở đây, tôi không đề cập vấn đề phái nữ hay phái nam ai thường dối gian hơn, chỉ là mằm mống của những lọc lừa vốn tồn tại ngay từ khi tình yêu được gieo mầm, ngay từ lúc Pandora được các Thần đem gả cho chàng trai phạm trần Epimetheus. Bởi có sự ngọt ngào nào không để lại dư vị đắng đót phía sau? Có tình yêu nào dù đậm sâu đến mấy lại không đôi lần phải tránh nhìn vào mắt nhau để khóa lấp đi những lời nói đã nhuộm màu phải nhạt?

Người ta có thể dối lừa nhau khi đã trải qua quá nhiều những yêu thương theo quán tính thường nhật. Như kiểu đi hết một con đường cũng phải đến ngã ba, ngã tư hoặc bùng binh nhiều ngã – bước lạc một chút là giẫm ngay vào “Điềm dối lừa” rồi sa ngã bê tha. Nhưng, nếu lúc ấy một trong hai người nhìn lại những điều đã qua, sẽ thấy thật ra “điềm” chỉ là một khái niệm rất ngắn, rất chóng vánh và nhỏ như một dấu chấm trên hành trình đã quá dài rộng của thương yêu. Tình cảm còn đủ nhiều để tha thứ cho nhau?

Tôi vẫn mong câu trả lời của chúng ta (nếu chẳng may bước vào đúng hoàn cảnh đó) là Có.

Suy cho cùng, một mối quan hệ đồ vờ, chưa hẳn hoàn toàn do lỗi của ai dối lừa ai, chỉ đơn giản vì những xao lòng của trái tim không cần thêm bất cứ lời biện hộ nào. Biết là sai, nhưng đã lạc nhịp, làm sao cấm cản cho đừng nhạt phai?

Vì như câu chuyện về nàng Pandora mà tôi đang kể đang dở, khi tất cả những hạt giống của “Lỗi lầm, Khổ đau” trong chiếc hộp đã giăng mắc khắp nơi thì thứ duy nhất còn sót lại trong ấy là hạt giống mang tên “Hy vọng”. Vậy thì bạn, và cả tôi nữa, hãy cứ tin rằng chúng ta luôn còn đủ hy vọng để bước qua khỏi “Điềm dối lừa” và tiếp tục những yêu thương còn dài, còn dài phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ở lưng chừng hạnh phúc

“Sài Gòn giấu anh kỹ quá, để đến khi em tìm ra, anh đã thuộc về người ta mất rồi...” Em nhoen cười và nói băng quơ, như cách em vẫn thường tỏ vẻ bông đùa để che đi những nỗi buồn vô cớ.

Chúng ta gặp nhau quá muộn trong đời. Thế nên, anh chẳng thể trả lời câu hỏi “Em là gì giữa bề bộn đời anh?”, bởi anh đã có một người gắn bó đủ nhiều để dùng yêu lòng trước những ngã rẽ lạc đường của thương yêu. Còn em, cũng chỉ có thể thờ dài cho cuộc gặp gỡ mà mình đã chậm chân và khế đặt lên mỗi một nụ cười chấp nhận mỗi khi gần anh – như hai người tri kỷ. Trong mối quan hệ không thể gọi tên này, em không cần đến danh phận và anh không cần cần được hai tấm lòng đồng điệu tìm đến nhau. Tự hai đứa biết đâu là ranh giới của yêu thương trẻ nãi để biết dừng lại kịp trước lúc tổn thương thêm bất kỳ ai. Khái niệm “đến trước – đến sau” đã phân định rõ ai cần được chở che và đâu là chốn quay về. Hẳn không phải là em.

Yêu anh là chấp nhận mọi thứ ở lưng chừng, kể cả hạnh phúc. Đến vui cũng không dám quá trốn và buồn cũng phải gói ghém đi, bởi chỉ một chút xao động dù rất khẽ, hạnh phúc là đã kia sẽ rơi hẫng không phanh. Em vẫn cứ bên cạnh, lắng nghe những buồn vui thường nhật, những giận hờn lẫn ngọt ngào của tình yêu anh đang có. Anh vẫn đi về nơi chốn bình yên của riêng mình bằng hết sự quan tâm và trân trọng, mặc cho khoảng nhớ trong lòng đã xôn xang ít nhiều bởi một hình dung khác. Dẫu biết những khoảnh khắc này rồi sẽ chóng qua, cuối đoạn đường em cũng chỉ là người xa lạ nhìn về hạnh phúc của người ta. Biết là người đứng, vẫn thì thoáng nhủ thầm: “Nếu anh gặp em từ đầu...”

Thời gian không thích hợp gặp một người thích hợp, kết cục vẫn là viễn vông. Chỉ có thể cùng đi qua những con đường thành phố như hai kẻ bộ hành quen mặt nhưng biết trước sẽ phải rẽ về những ngã khác nhau. Sài Gòn những đêm mưa rào rích, em lặng lẽ ngồi sau vai anh, rón rén như một kẻ quá giang trên chuyến xe mà mình đã đến trễ. Tình cảnh trở trêu là vậy, mà lòng em khắp khối mừng còn hơn cả tiếng mưa đang rộn rịp rơi xuống mặt đường, bởi người ngồi trước mình điềm đạm bảo: “Nép sát vào anh, coi chừng mưa ướt áo”. Anh lúc nào cũng thế, hiền lành và đầy chu đáo – sự dịu dàng dễ khiến người đối diện ngộ nhận. Bên cạnh nhau, hai đứa hiểu được cái giá phải trả cho hạnh phúc đôi khi không hề dễ chịu – dù chỉ là thứ hạnh phúc tạm bợ và đầy nghi hoặc khi nghĩ đến ngày mai.

Rồi anh cũng về lại với người thương thực sự, còn em một mình tiếp tục trên con đường dài kiếm tìm một người không phải dành tình cảm chia hai. Vậy có lẽ anh nên buông tay để em còn kịp bước, bởi anh không muốn trên hành trình dài rộng kế tiếp của yêu thương, em lại phải một lần nữa đến muộn. Hạnh phúc chưa bao giờ trọn vẹn khi ở giữa lưng chừng. Trong cuộc đời này, đừng để mình trở thành người-dùng-thân-thuộc của thêm một ai nữa, được không?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nói rằng ta nhớ nhau đi...

Anh vốn dĩ chẳng thuộc về một nơi nào nhất định, cứ lang bạt đến khi mỏi gối thì dừng chân và bình minh chưa kịp ngáy ngủ thức dậy là anh lại tiếp tục hành trình không đoạn kết của mình. Thế nên dễ hiểu, anh cũng chẳng thuộc về ai nhất định – dù những người từng-thuộc-về-anh chắc cũng xấp xỉ bằng con số những nơi chốn anh qua. Anh vô định chẳng thể nắm bắt.

Em vốn dĩ đã buông tay với tất cả những gì chênh choáng phiên hà nhất của cảm xúc. Tập sống một mình riết cũng thành quen, em sợ hơi người và những gì dấy đưa đến tình cảm. Khép cửa khóa trái lòng mình với cái thế giới hỗn độn ngoài kia, em lặng lẽ chẳng hề lay động.

Trời xui đất khiến, hai kẻ không hề liên quan lại va vào nhau cơn cớ, để rồi lú lú quên cả lối sống trước giờ. Đôi lúc, chuyện cổ tích cũng rơi rớt vài trang và thất lạc ra cõi trần nên cô bé Lọ Lem cuối cùng đã đắm chìm vào Hoàng tử khi đang kỳ kèo trả giá mua giày ở lề đường xôn xao.

Nhưng có điều đời thực chẳng là mơ. Hoàng tử có đánh thức công chúa dậy sau giấc ngủ ngàn năm bằng nụ hôn của tình yêu đích thực, thì chưa chắc công chúa còn đủ minh mẫn để tính chuyện yêu đương sau ngàn ấy năm sống đời thực vật mà không hề được truyền đam và khoáng chất hay bất kỳ chăm sóc y tế nào! Hoặc là Belle bằng trái tim nhân hậu của mình cảm hóa được “quái vật” trở về hình dung là anh chàng Adam điển trai, thì ai dám nói trước sau này bản tính cố hữu của loài thú, không đột nhiên trời dậy – bằng chứng là ở đời vẫn đầy rẫy các ông chồng vũ phu đánh đập vợ mình bằng tất cả sự dã man của loài thú đội lốt người đó thôi.

Thế nên mới có chuyện giấc mơ đã mất nhưng thật không may, cuộc sống vẫn còn.

Anh và em, đáng tiếc, không còn chỗ trong mơ để chứa chấp, vì hai đứa đã đi qua hết những hồn nhiên và trong lành của tuổi nhỏ để biết tin vào phép màu. Anh sống duy lý và nhìn đời thẳng băng, em sống thực tế và cũng chẳng muốn bẻ cong đời mình vốn quá nhiều bấp bênh thêm nữa. Tình yêu hai đứa vì thế chẳng có đủ nhiều mơ mộng để cuur mang những cảm xúc của nhau bằng niềm tin vào mãi mãi. Có những ngày chẳng gặp mặt, chẳng tin nhắn, chẳng những cuộc điện thoại hỏi han, em cũng chẳng buồn trách cứ và nhớ nhung. Có những ngày trở về thăm lại một ai-đó-cũ-xưa, anh cũng chẳng bận lòng rằng hình dung em có còn lảng vảng đâu đó nơi gần ngực trái mình. Thậm chí ngay từ lúc bắt đầu, anh và em đều đã chuẩn bị sẵn trong tâm thức một chén canh Mạnh Bã, để nếu chẳng thể đi đến cuối đường cùng nhau, thì những ngọt ngào thoáng chốc lúc này thả sau đó uống cạn nước vong tình

để quên tất cả đi. Chẳng ai muốn bản thân phải thêm một lần đau lòng trong những ngày trống trải về sau khi không còn nhau nữa.

Dẫu vậy, những lúc gần bên, anh vẫn đủ kiên tâm để làm cho em những điều ngọt ngào nhất của hai kẻ yêu nhau. Những con đường lấp lánh đèn vàng trải dài theo tiếng cười em trong veo và hơi ấm đan tay anh ấm áp. Những đóa hoa an nhiên nở trong bình thủy tinh dịu dàng phản chiếu ánh mắt anh nhìn em đồ dảnh. Những kỉ niệm cứ xếp đầy tầng tầng lớp lớp đến cao ngất, chực chờ nghiêng đổ vỡ vụn bất cứ khi nào. Được bao lâu, đến khi anh lại chồn chân và muốn đến một chân trời mới? Còn em, đã quá lâu chẳng quen mang tình yêu ra đánh đổi, liệu có biết cách yêu một người đủ đầy và tròn vẹn trước khi đánh mất bản ngã của mình?

Dường như, điều mà chúng ta thiếu duy nhất trong cuộc tình này là một sự cam tâm. Cam tâm buông hẳn những vẩn vương vương vịu của ngày cũ còn đeo mang. Cam tâm vì người kia mà quên đi những ràng buộc về yêu thương theo suy nghĩ cố hữu của mình. Cam tâm yêu nhau bằng hết niềm tin trong treo nhất của lần đầu, chứ không phải bằng những cảm xúc họa hoằn khi có khi không, khi hời hợt khi đắm say và chẳng dám nghĩ đến tương lai viên mãn.

Vậy thì, liệu chỉ một lần này thôi, nói rằng ta nhớ nhau đi, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nhân trường hợp (xém) cháy văn phòng

Sáng nay, chuông báo cháy ở văn phòng lại một lần nữa inh ỏi reo lên. Nói “một lần nữa” là vì mới hồi tuần trước, cũng chuông reo, cũng náo động, cũng thiên hạ mấy chục tầng lầu rần rần kéo ra thang bộ chạy tháo thân thoát hiểm. Nhưng hôm trước là diễn tập phòng cháy chữa cháy, còn hôm nay, xin thưa, văn phòng cháy thật!

Sự vụ bắt nguồn từ đèn trang trí cây thông chập điện, bắt lửa lan sang mô hình than đá rồi phừng phực lửa đó chỉ sau vòn vẹn vài giây. Tiếp đó khói tỏa mù mịt, kích hoạt báo động, người người nhón nháo, trai thì bỏ chạy, gái đứng xi xầm, bà bầu đi đập lửa... Các lầu khác thấy báo động cũng đã ba chân bốn cẳng tháo chạy xuống tầng trệt, nguyên con đường bỗng xôn xao inh ỏi bởi xe cộ và người ngòm cứ xiên quảng vào nhau trong hỗn loạn lẫn tò mò.

Mà ngộ là, trong cùng một tuần, một vụ diễn tập, một vụ cháy thật, bản thân đều đứng dung đến bình thân. Lần nào khi chuông báo động reo chói chói, vẫn bàng quan như thể mình thuộc về một nơi nào khác, xa lắm với đám đông hỗn loạn ngoài kia. Lần trước, khi diễn tập, mọi người đã tuân tưng chạy ra thang bộ thoát hiểm, còn mình cứ chần chừ tự mặc cả: “Nếu đã là số mệnh, chặt có trốn khỏi được ư?”.

Tự nhiên nhớ đến bộ phim *The Leap Year*, anh chàng Declan đã hỏi Anna rằng: “Nếu chuông báo cháy vang lên, chỉ còn ba mươi giây để thoát thân, em sẽ mang theo thứ gì bên mình?”. Lúc đó, Anna đang là một cô gái thành thị chẳng thiếu thốn gì, lại có vị hôn phu đang chờ cô trở về trong một căn hộ đầy đủ tiện nghi, thế nên câu hỏi ấy trở thành... lảng vảng trong tâm trí. Nhưng rồi, khi hai người trải qua một chuyến đi dài quanh những vùng quê Dublin đẹp như tranh vẽ, lắng nghe nhau, thấu hiểu nhau, cu rư mang những nỗi niềm của nhau... thì cuối phim, lúc trở về Boston, bên vị hôn phu tiệc tùng xa hoa giữa nhà cao cửa rộng, Anna đã bấm chuông báo cháy, để tự thử xem mình thật sự cần điều gì nhất nếu chẳng may, số mệnh run rủi không dành cho cô nhiều thời gian nữa. Trong khi khách khứa tán loạn rời đi, anh chàng hôn phu gom vội laptop, điện thoại, tư trang theo mình, thì cô cứ đứng lặng người nghe tiếng chuông, xong rồi vùng chạy về nơi người đã hỏi cô cần gì “Nếu chỉ còn ba mươi giây, em sẽ chọn mang theo gì...”.

Anna không mang theo gì cả, vì cô biết, điều cô cần nhất và tha thiết gắn bó nhất – chính là Declan, là những khoảnh khắc dù-ngắn-nguội-nhưng-đủ-đầy-yêu-thương mà hai người từng có với nhau. Mà những thứ ấy, cần gì phải mang theo, bởi nó luôn nằm sẵn nơi ngực trái của cô, yên lành và toàn vẹn!

Bắt đầu đi lan man qua Tây qua Âu rồi, thôi trở về Sài Gòn, vô lại văn phòng và đối diện đám cháy tiếp vậy. Khi ngồi nhón nhón nhìn đồng nghiệp xung quanh hối hả chen chúc, bản thân vẫn thả hồn mình lững thững một cách điềm nhiên, chẳng hề há đứng dậy chạy theo cho có tỵ. Vấn đề không phải là lượng, đừng khi hay gan dạ chi cả, chỉ là vẫn đang lan man tự hỏi: “Còn ba mươi giây, mình nên mang theo những gì?”. Mà dĩ nhiên, Sài Gòn không phải Hollywood, anh và em càng không thể giống Declan với Anna. Thế nên cứ hỏi hoài mà vẫn không tìm ra câu trả lời trọn vẹn giống trong phim ảnh điểm tình, thành thử cứ ngẩn ngơ ngồi rầu rĩ một mình giữa dòng người hỗn loạn.

Bất giác, sờ lên ngực trái, nhớ một nụ cười nheo mắt, nhớ những phút thừa thãi lặng im, nhớ từ phía phiên diện của kỷ niệm... Ừ thì, những điều ấy, lúc nào chẳng còn lại đâu đây, nhưng có bao giờ thuộc quyền sở hữu của mình để có thể quyết định mang theo khi cần phải bám víu vào một thứ hữu hình nào đó lúc rồi đi.

Ngay cả khi còn ba mươi giây để níu giữ một thứ gì, vẫn cố chấp với hoài về phía-không-có-thật. Hỏi sao cứ bản thân ngơ ngác đứng yên hoài, khi thiên hạ đã tất tả bỏ xa...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tình nhân họ nói với nhau những điều nông cạn lắm...

Ngồi phiếm chuyện với vài đứa bạn cùng chung “Hội độc thân nhưng bắt đầu sốt ruột”, câu hỏi được đưa ra lạm bàn nhiều nhất là: Phải chăng chúng ta nói quá nhiều, nên không ai dám yêu?

Ngôn ngữ là nguồn gốc của mọi sự ngộ nhận. Người ta chỉ thấy rõ ràng khi nhìn bằng trái tim... (Hoàng tử bé)

Antoine de Saint-Exupéry viết tác phẩm này ngay từ những năm 1940, ngấm đi ngấm lại, đến tận bây giờ vẫn còn đúng vừa vặn. Hễ mà nói càng nhiều, tỏ vẻ hiểu chuyện càng nhiều, càng phô bày chiều sâu tâm hồn càng nhiều... thì đều dễ bị ngộ nhận làm liều, rồi ế đồng đều như nhau!

Biết làm sao! Chúng ta nhiều lời

Ở những chỗ lẽ ra cần nói ngắn

Bao lần em lẳng lặng

Đủ khiến tôi bàng hoàng

Khi phần nói lẩn hết phần được sống

Lẩn hết mọi điều tiềm ẩn giữa câu.

Thì vụn câu thơ cũng thành rẻ rúng

Liệu còn gì vang vọng ở trong nhau.

[Khoảng cách giữa lời – Bằng Việt]

Thật đấy, hãy để ý kỹ đi. Những kẻ yêu nhau, họ có bao giờ nói đến những gì vĩ mô to tát như kiểu học thuyết sách vở sâu xa, phân tích lạm bàn kinh tế quốc gia... Không hề! Khi yêu, người ta sẽ chỉ quan tâm đến những vấn đề cực kỳ vụn vặt nhưng thấm thiết đến mức khiến người xung quanh một là khịt mũi khinh bỉ, hai là ganh ăn tức ở muốn trào nước mắt vì tủi thân, như là “Đầu tóc nhìn dễ thương ghê, đưa đây bất chí giùm cho”, hoặc là “Hôm nay mặc áo đẹp quá nè, cởi ra cho mặc kè”.

Trong tất cả thứ phù phiếm mang tên cảm xúc thì có lẽ Tình yêu là điều tự nhiên nhất giữa cuộc sống chộn rộn lăm chiêu nhiều trò này. Tự nhiên như hơi thở. Tự nhiên như Thị Nở xấu lật lều vẫn kiếm được chồng. Tự nhiên như Mặt trời mọc phía đằng Đông... Và bởi đó, khi đã yêu rồi, người ta chẳng phải bận tâm về vôi những điều lớn lao kỳ vĩ triết lý sâu xa để cuộc đời thoái thường nhạt nhẽo hóa ra nhàm chán. Lẽ tự nhiên, hai kẻ đang yêu, nói gì với nhau cũng trở nên ngọt ngào. Thậm chí cả câu: “Tào Tháo đang rượt tao!”.

Vậy nên, đừng bao giờ dẫn dắt người thương bằng quá nhiều hiểu biết hàn lâm hoặc chiều sâu tâm lý. Hẳn họ sẽ bỏ chạy sớm thôi, bởi cảm giác người đời diện mình hết như cuốn từ điển bách khoa toàn thư vũ trụ đủ mọi hạng mục cung bậc cảm xúc trạng thái thay đổi lật mặt nhanh hơn cả giá vàng giá đỏ.

Biết tiết chế cảm xúc và biết tiết lộ những khiếm khuyết của bản thân, coi bộ dễ thở hơn cho cả hai bên, và để giữ người yêu lâu bền. Nghiêm túc thiệt luôn đấy!

Có những lúc bạn sẽ thấy mình lóng ngóng, vụng về, tay cứ mân mê xé vụn từng mảnh khăn giấy và chân cứ xiên quàng vào nhau khi người ấy đang nhìn bạn chăm chăm chờ nghe chuyện trò. Có những lúc bạn cảm thấy cổ họng rất khô, môi không phát ra nổi một thanh âm tròn trĩnh bởi tất cả neuron thần kinh đang tập trung cực độ để phân tích, mã hóa cuộc đối thoại sao cho lời sắp nói phải thật hóm hỉnh, duyên dáng, thông minh. Thì những lúc ấy, hãy tự nhủ lòng rằng: Tình nhân họ nói với nhau những điều nông cạn lắm...

Bởi yêu nhau chưa chắc được thể hiện hết qua lời.

Chắc gì những lời hoa mỹ có cánh không phải là những khuôn sáo rỗng được “copy – paste” từ người trước sang người sau? Chắc gì những lời sâu sắc có thể khóa lấp hết một trái tim cạn cợt hay những lời nhạt tẻch bằng quơ lại không ẩn giấu một cảm tình chưa dám nói?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nói với người sau

Anh đang có những điều hạnh phúc nhất
Mà một thời tôi từng rất nâng niu
Kỷ niệm xưa dù ghi khắc bao nhiêu
Cũng nhạt dần chờ anh thay khác lại.
Xưa một lần anh tin vào mãi mãi
Tin vào người mà tôi-đã-từng-yêu
Dẫu tình thương có san sẻ ít nhiều
Ghen làm gì với một ngày quá cũ...?
Miễn ký ức giờ yên lành ngoan ngủ
Tôi đâu dám trở về lay tỉnh những xôn xao
Nỗi nhớ đôi khi vẫn chạnh thức còn cào
Nhưng có giấu để chóng thành xa lạ
Người ấy và tôi đã rẽ về hai ngã
Có anh đi cùng, chắc sẽ ấm áp hơn
Người ấy của tôi sợ lắm những cô đơn
Nhớ nắm tay người đi đến cuối con đường,
anh hứa với tôi nhé!

Rồi sẽ đến ngày cả ba không còn trẻ
Tình cờ gặp lại khi tất cả đã nguôi ngoai
Anh sẽ thấy mình vẫn mãi là bờ vai
Còn tôi chỉ là niềm xót xa lẫn khuất
Đừng tự nghi hoặc tình yêu nào là duy nhất
Đừng nên cân đong hạnh phúc sau-trước được mất gì
Bởi luôn có số phận buộc người đến trước phải ra đi
Để người sau kịp đến khi hạnh phúc riêng dành cho một-thời-khắc-xúng-đáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chia tay có thật

Tôi có một cô bạn. Cô yêu một người suốt những năm cấp hai học chung trường làng, đến những năm cấp 3 người thành thị kẻ quê xa, rồi đến cả những năm đại học người phương Tây kẻ ở lại... Tôi nhiều lần há hốc mồm khi thấy những cuộc điện thoại từ xa kể về nhau những vụn vặt đời thường của hai người – hạnh phúc đến ganh tị! Họ khăng khít và kiên trì với tình yêu xa mặt nhưng chưa hề cách lòng của mình suốt gần tám năm trời. Cho đến khi...

Cô bạn tôi chuẩn bị khăn gói lên đường đoàn tụ với người yêu nên ghi danh một khóa học để thu xếp các thẻ loại bằng cấp cho chuyển đi xa. Tại lớp học đó, cô gặp một chàng trai – người trở thành hôn phu hiện tại của cô bây giờ. Không nói nhiều những gì sau đó, bởi chúng ta thừa sức hiểu mọi chuyện tình đều có kết cục như nhau khi xuất hiện một người thứ ba chen vào. Ừ thì, chia tay...

Nhưng hôm nay, khi tôi vô tình nhìn thấy anh chàng người yêu cũ đang tay trong tay hạnh phúc cùng bạn gái mới, còn trên ngón áp út bàn tay trái của cô bạn tôi cũng đã lấp lánh thứ ánh sáng của vòng nhẫn đính hôn, thì tôi chợt hiểu hóa ra khái niệm chia tay chưa hề có thật giữa họ. Đơn giản họ chỉ rời tay một thói quen thường nhật để tìm đến nơi mà cảm xúc có thể tựa vào vững chãi hơn.

Thế là tôi lục tung Từ điển tiếng Việt để đi tìm định nghĩa của hai từ “chia tay” và được diễn giải rằng “Chia tay là động từ chỉ việc rời nhau, mỗi người đi một nơi, cắt đứt quan hệ tình cảm, thường là tình yêu, tình vợ chồng”. Bỗng dưng thấy hồ nghi vô chừng. Bởi tôi không nghĩ có thứ siêu hình nào đây có thể cắt đứt nỗi tình cảm – nếu người ta vẫn còn bên lòng vì nhau. Tình cảm hết, là hết, khỏi cần tác động ngoại cảnh, khỏi cần ai cầm kéo lăm le. Thế nên, chia tay là một động từ dư thừa. Vì một khi tình yêu đã đến hạn định, chẳng hề cần đến một lời chia tay. Tự chúng ta hiểu những ngón tay đan một thời đã rời nhau như cát vụn rơi qua kẽ, chẳng thể giữ lại gì, khi lòng đã quay đi. Người ta cạn tình thì đường đi cũng tự khắc phân ly, thế thôi. Bằng chứng là anh rồi cũng tìm được một nụ cười mới thay em, còn em đã dựa vào âm ỉ bên bờ vai khác không-là-anh. Ai nấy đều hạnh phúc, nhà nhà đều yên vui, cuộc sống thật sum vầy... Đây, vậy thì chia tay có bao giờ tồn tại, hay nói đúng hơn, nó chỉ là một trong vô vàn viên gạch lót đường để chúng ta đi đến gần hạnh phúc hơn mà thôi.

Thế nên, nếu bạn đang hạnh phúc đang đầy cùng tình yêu được cho rằng “xứng đáng” ở hiện tại, thì đừng bao giờ thỉnh thoảng đắm chiều nhớ lại “một ngày ta chia tay” xa lắc lơ nào đó với một người cũng rất vu vơ nào đó. Vì nếu thật sự cuộc đời từng bước qua một lần rồi bỏ yêu thương như kiểu Từ điển tiếng Việt định nghĩa “chia tay”, bạn sẽ chẳng bao giờ còn đọng đủ tình cảm để dành cho một người nào khác nữa. Chia tay không hề có thật, với những ai vẫn tìm được nụ cười ở ngày phía trước. Thật lòng, mừng cho họ. Còn với những người khẳng khái đoạn đường đã bước qua vẫn hằn lại những vết xước đứt đoạn của một điều rất đổi thiêng liêng đã bị cắt lìa, tôi chỉ khuyên một điều – như một kẻ đồng cảnh ngộ - rằng ít ra bạn đã từng tìm được một người xứng đáng. Thật tâm, mừng cho chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Hội ngộ tưởng tượng

Hiện Tại xúng xính trong chiếc áo mới, xinh đẹp, và lộng lẫy nữa, nhưng dường như nó vẫn chẳng hài lòng. Một dinh thự mang tên Hạnh phúc, những rèm hoa chiếu ngọc chạm khắc Giàu sang, tất cả đều hiển hiện cái nhãn mác của cuộc sống yên bình. Vậy mà nó vẫn cảm giác bất an...

Hiện Tại trốn khỏi tòa nhà uy nghi và vương giả, rũ bỏ chiếc áo hoàng bào quá khổ với mình. Nó bước trong vô thức về con phố Ký ức.

Đường phố vắng ngắt, lạ lẫm đến vô tình. Từng chiếc lá ú ọt buông mình theo tiếng xao xác rất khẽ của thời gian. Nó bắt giắc co vai, rung mình. Thêm một vòng tay. Đầu đó phảng phất dư vị trong lành của từng hạt mưa mát rượi, cơn mưa của một ngày xa xa lắm. Khẽ đưa tay lên khước mắt, tự hỏi mình giọt mưa đọng lại từ bao giờ? Hay là nước mắt đang khắc khoải tiếng tiếc ngày xưa? Từ lâu lắm rồi, Hiện Tại đã thôi không nhớ về những gì nó gọi là kỷ niệm, kể từ khi...

Một cơn gió thốc ngược đám lá nép bên vệ đường, tiếng xào xạc khô rất bắt giắc kéo Hiện Tại dứt khỏi dòng suy tưởng mơ hồ bất tận. Đó cũng là lúc Hiện Tại chợt thấy phía xa, một bóng dáng lẫm lẫm, nhợt nhạt tiến về phía mình. Nó chọn mình. Đôi chân cuống quýt muốn bỏ chạy nhưng ánh mắt vẫn dăm dăm nhìn vào kẻ lạ mặt đang thất thểu lê từng bước chán chường...

“Đã lâu không gặp? Hiện Tại trông khác xưa quá”, bóng đen cất tiếng chào.

Thở phào nhẹ nhõm, nó đánh giọng “Định dọa chết người ta à? Trông cậu mới khác xưa ấy! Tàn tạ, luộm thuộm quá sức!”

“Quá Khứ thì làm gì có chuyện giống hay khác xưa! Mà từ đó đến giờ có khi nào mình chẳng tàn tạ. Đồ cổ mà! Đầu thế tân kỳ sang trọng như ai kia”, Quá Khứ đáp lại, nghe đầy mỉa mai chua chát!

Hiện Tại chạnh lòng. Nó vẫn biết cậu bạn chỉ tự ái nên mới buông lời hằn học, nhưng vẫn lạnh buốt như vừa nhận thêm một gáo nước lạnh phủ phàng. Ừ, mà cũng chả sao, đâu phải lần đầu tiên Quá Khứ khiến nó day dứt và đau lòng.

Nó im lặng, không biết phải nói gì dù đáng ra nó phải chạy đến ôm chầm người bạn đã lâu không gặp. Còn Quá Khứ, chắc biết mình đã nặng lời nên cũng ngại ngùng cúi mặt nín thinh. Anh chàng luôn có thói quen cúi sầm mặt lẫm lẫm như thể kẻ tội nhân đang ăn năn trước giờ hành quyết, dù chưa bao giờ Quá Khứ mắc tội với ai...

“Cậu vẫn sống ở đây à?” Hiện Tại buột miệng trước khi kịp nhận ra nó vừa hỏi một câu xuẩn ngốc.

Như có người vừa cầm búa tạ phang thẳng xuống mặt đường âm ỉ khiến Quá Khứ thôi chăm chăm cúi sầm mặt nữa, cậu giật nảy người ngược lên nhìn bạn mình: “Ừm, vẫn vậy, mình chẳng muốn đi đâu khác ngoài nơi này”.

Lại một câu trả lời khiến cả hai bận lòng. Dường như Hiện Tại và Quá Khứ đã xa nhau lâu quá rồi. Khoảng cách thời gian đủ khiến cho hai đứa không còn thể hiểu nhau để tránh khỏi những câu xã giao đơn thuần, và nhạt thếch. Nhưng đâu phải chỉ vì khoảng cách và thời gian.

Lúng túng và ngại ngùng. Cả hai lại im lặng. Cái khoảnh khắc đó đủ để nghe cả tiếng thời gian đang trôi, rất khẽ, rất khẽ... Trôi lướt qua những chiếc lá úa vàng, trôi lướt qua cành non dần thay lá, trôi lướt qua nhau... Trôi qua Quá Khứ, rồi trôi qua cả Hiện Tại. Chẳng đứa nào thêm may mắn đưa tay giữ

lại.

Vậy thì đừng trách thời gian, nếu một ngày cả hai nuôi tiếc, và hối hận phút này. Mà chắc sẽ không có ngày đó đâu, khi cả hai vẫn đang nhìn nhau đầy rói bởi, khi có bao điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ mở lời chào bằng những câu xã giao. Thì thôi. . .

“Minh đi nhé!” Hiện Tại áp ứng.

Quá Khứ vẫn cúi mặt, cậu trả lời mà tựa hồ như tiếng ai đó vọng từ đâu xa lắm: “Ừ, Hiện Tại cứ đi, cậu còn phải đi nhiều lắm! Minh vẫn ở ngay đây, nếu một ngày cậu muốn về thăm kỷ niệm!”

Rồi Quá Khứ ngược lên nhìn thẳng Hiện Tại. Lần đầu tiên từ nãy đến giờ Hiện Tại mới nhìn rõ khuôn mặt điển trai ngày xưa của bạn mình, dù đầu đó đã vương vất nét nhợt nhạt và hanh hao của thời gian. Quá Khứ nhoen cười: “Mà thôi, cứ đi tiếp và đừng quay đầu lại, vì cũng đến ngày cậu sẽ là quá khứ của một ai đó nữa thôi. . .”

Hiện Tại chưa kịp hiểu những gì bạn nó nói, bỗng thấy nhói dưới gót chân vô cùng. Nó lao đảo rồi quy xuống, môi cắn chặt vì vết đau. Lạ kỳ! Một chiếc lá sắc nhọn từ đâu cứa vào chân nó tươm máu. Chiếc là vàng vọt bạc màu, ai ngờ lại có thể làm Hiện Tại đau đến thế. . .

Quá Khứ lẳng lẳng, chìa bàn tay đang cầm miếng băng cá nhân: “Dán vào cầm máu đi! ‘Lá cây Nổi nhớ’ trên phố ‘Ký ức’ sắc bén lắm, vô tình là sẽ bị đau ngay”. Lúc nào Quá Khứ cũng chu đáo đầy quan tâm như thế, sự săn sóc dễ khiến người ta hiểu lầm và ngộ nhận. Hiện Tại chưa kịp nói cảm ơn thì cậu bạn đã lăm lăm đi khuất về cuối phố, đầu đó nó nghe tiếng căn dặn của bạn mình: “Chỉ tiếc là băng cá nhân của mình chỉ có thể làm lành những vết thương ngoài da. Còn vết thương trong lòng chúng ta. . .”

Câu nói bỏ lửng khi Quá Khứ đã khuất xa, chỉ còn Hiện Tại một mình lê từng bước nặng nề. . . Trờ lại Hạnh phúc Điền trang đi nhé, nó nhủ thầm, con phố này đã không còn quen thuộc với nó nữa rồi. . .

Thôi cứ đi tiếp trên con đường của mình, dù đôi lúc đó không hẳn là nơi mình muốn thuộc về, đúng không, Hiện Tại?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chưa kịp nhớ mặt em

Ít khi nào tôi vào các quán bar mà người ta ri tai nhau địa chỉ kèm theo cái nháy mắt đầy ngụ ý. Đơn giản vì họ đến đó để thỏa mãn nhu cầu bản năng nhiều hơn là rượu chè, khói thuốc hay nhạc nhẽo ảm ỉ. Nhưng công việc và các mối quan hệ xã giao lằng nhằng đôi lúc buộc tôi không thể từ chối những lời mời phải “nhắm mắt đưa chân” vào đây, như đêm nay.

Vừa yên vị ở một góc bàn, những người bạn đi cùng đã có vài cô tiếp viên đến rót rượu chúc mừng. Họ xưng “em” với tôi, nhưng với bản tính lịch sự lẫn khách sáo thâm căn cố đế, tôi chỉ kịp đáp lại bằng đại từ “tôi – cô” vô cảm. Dần dần, các cô tìm được “tri âm tri kỉ” dù thoáng chốc cho mình. Còn tôi, một mình, sau khi lắc đầu trước lời chào mừng phục vụ của các cô. Tôi mừng vì họ để tôi yên.

Ánh sáng vẫn lờ mờ nhàn quan, những hình người quay cuồng trên sàn nhảy cứ giật cục, lao đảo như một con rối cũ kỹ dưới đèn màu. Tôi chẳng nhìn được ai bởi mọi cử động của họ đều ngắt ngứ, rời rạc như thời phim ảnh chưa được hai mươi bốn hình/giây. Màng tranh tối sáng cứ hút mắt vào vòng xoáy loạn xạ hỗn tạp của đèn, của nhạc. Đi tìm một khuôn hình trọn vẹn, hoàn chỉnh ở nơi đó, e là bất khả.

Cho đến khi em bước đến bên tôi. . .

Từ lúc đặt chân vào đây, tôi đã quá quen với những chiếc váy ngắn cũn cỡn và cổ áo xẻ sâu như chào mời mọi lời đề nghị bằng tay chân khiếm nhã nhất. Nhưng tôi vẫn lặng người khi em bước đến trong chiếc váy trắng thấu họa tiết đen văn vện. Dù chẳng nhìn rõ được hình thù gì trong không gian mê mị ấy, tôi vẫn cảm giác rằng em đẹp như một cánh bướm trắng đang khép mình giữa đêm.

Và em đến bên tôi. Tôi rụt rè cố che giấu sự ngượng ngịu trong ngum bia lạnh đến ngọt lịm (đến bây giờ, tôi vẫn chẳng hiểu sao bia ở bar đây lại ngọt ngắt như vậy?)

Em thăm thò vào tai tôi: “Anh mới đến đây lần đầu à?”

Tôi cúi mặt, gật đầu.

Rồi em cố hét to để tôi có thể nghe được giữa tiếng nhạc ồn ã thừa thải kia. Em hỏi tên, hỏi tuổi, hỏi cả nghề nghiệp như một cách bắt đầu cuộc trò chuyện. Tôi chỉ đáp lại bằng những ậm ừ vồn vện.

Cho đến khi em nói: “Em tên Khanh, bằng tuổi anh, nhưng cứ để em gọi là anh nhé, bởi vì xét về học vấn thì em thua anh nhiều. Anh học cao quá, còn em bỏ học từ hồi cấp hai rồi”.

Tôi quay sang nhìn em, lần đầu tiên tôi chạm vào mắt em, ở khoảng cách thật gần.

Khanh cũng là tên cô bạn gái đã từng khiến tôi thơ thẩn suốt thời áo trắng, và đến giờ, vẫn còn giữ một khoảng không kỷ niệm trong tôi. Tự dưng, tôi thấy mình không còn thể diễn tròn vai “bất cần” với những lời em nói được nữa.

Câu chuyện đưa đẩy đến hoàn cảnh gia đình em, đang ở tận Hóc Môn, nơi ngày nào em cũng chạy xe về vào giữa khuya, một mình. “Thế em không sợ sao?”, em cười (chẳng biết nên gọi đó là nụ cười tươi hay khinh khỉnh, bởi nó chỉ kịp hần lên môi một hình vòng cung khiên cưỡng) rồi bảo: “Mấy ngày đầu còn sợ, nhưng sau đó, đêm nào cũng uống với khách xin đuối người nên chạy bạt mạng, chẳng biết sợ là gì! Một là về đến nhà, hai là đoàn tụ ông bà, đường nào cũng người trong gia đình cả!”.

Tôi cười bởi sự tếu táo rất “tỉnh” của em, dù em đã uống ừng ực hết những ly men đầy, trong khi nhấp môi tôi cũng không còn đủ sức.

Dĩ nhiên tôi biết nhiệm vụ của em là uống càng nhiều để mời khách và tính tiền thêm cao cho vũ trường.

Dĩ nhiên tôi cũng biết câu chuyện đời em có thể chỉ đúng 10% sự thật, còn lại đã được ánh sáng mê mị, âm nhạc hùng hồn tung hô, vẽ vờ, thêm thắt như trong một bộ phim tình cảm xã hội lâm lí nào đó.

Nhưng tôi cũng biết, cuộc đời có nhiều cách kiếm tiền để sống. Tôi viết lách kiếm sống, bạn dệt may kiếm sống, bạn hát hò kiếm sống... còn em, em uống để được sống, dù cuộc sống trong men rượu chén chổng giết dần giết mòn tuổi trẻ và tương lai.

Và tôi cũng biết, có thể những gì em kể với tôi chỉ là một mẩu chuyện tâm phào mà các cô tiếp viên rỉ tai nhau sau quây pha rượu, nhưng chắc gì trên đời không có những cô gái nào đó như em, cũng lang thang một nhòai trên đường khuya về nhà khi bia rượu nốc đầy bao tử và trái tim rỗng không tình người...

Trước khi rời khỏi nơi tôi hứa sẽ chẳng khi nào quay lại, tôi chỉ kịp bỏ nhỏ vào tai em: “Chạy xe về nhà cẩn thận, Khanh nhé!”.

Và tôi về...

Sài Gòn co mình đêm lạnh, những con đường khép mắt ngủ say sau một ngày dài xáo động, nhưng đèn vẫn sáng choang rọi rõ khuôn mặt người. Tôi bắt giác nhận ra mình vẫn chưa kịp nhìn kỹ khuôn mặt em, nhưng rồi chợt cười bản thân ngu ngốc. Làm sao ta nhận ra nhau, khi không còn ánh đèn mờ mịt lừa lọc cảm quan, và cho dù có gặp lại giữa phố thị một ngày nắng rõ, có chắc rằng cả hai sẽ cúi đầu khẽ chào?

Nhưng ít ra tôi vẫn ngỡ ngợ tin rằng em có một khuôn mặt rất xinh, xinh lắm. Và đôi mắt thật buồn, khi nhìn tôi cười nói: “Em bằng tuổi anh, nhưng cứ để em gọi là Anh nhé, bởi xét về học vấn thì em thua anh nhiều”.

Đã cho lấy chữ hồng nhan

Làm cho, cho hại, cho tàn, cho cân ... (Nguyễn Du)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nghe lại xưa cũ

Đã thành thói quen, mỗi sáng vừa lơ mơ thức giấc, việc đầu tiên anh làm là quờ quạng tìm điện thoại đâu đó xung quanh. Dẫu đã từ lâu, hành động ấy chỉ mang tính thông lệ, bởi anh biết chắc chẳng có cuộc gọi nhớ nào giữa đêm hay tin nhắn sáng sớm gửi đến mình. Nếu có thì cũng chỉ từ “người tình chung thủy mãi đời” là Tổng đài điện thoại vẫn thường xuyên kiên trì gửi tin nhắn quảng cáo mỗi ngày, bất kể anh lạnh nhạt phủ phàng không một lần đoái hoài bận tâm.

Thế nên, anh cũng không mấy ngạc nhiên khi sáng nay điện thoại báo một tin nhắn từ tổng đài. Tay bấm máy, mắt mũi vẫn còn lơ mơ nhìn sơ qua màn hình, miệng nhủ thầm: “Thiệt siêng năng, tổng đài gửi từ 3 giờ sáng!”. Nhưng không phải quảng cáo như bình thường, mà là thông báo hộp thư thoại từ số máy rất quen – số điện thoại của em. Giật mình, anh bật dậy, áp tai vào điện thoại như thể đang nắm lấy một điều xưa cũ thân thương. “Em nè! Không biết anh đã ngủ chưa hay vẫn còn thức cặm cụi bên công việc? Chỉ là tự nhiên muốn nói chuyện với anh thôi...” Giọng em vẫn thế, đều đặn ầm ập dù anh biết khi ấy chỉ mình em độc thoại với chiếc phone, cũng như anh lúc này đang tự trầm ngâm một mình khi nghe lại những lời thăm hỏi muôn đời khách sáo. Cúp máy rồi, anh bản thân buồn thông người trong những huyệt hắng lẫn xốn xang. Như một giọt Phenolphthalein phút chốc làm hóa hồng toàn bộ dung dịch NaOH, những kỷ niệm đã ngủ quên ngon lành bỗng chốc thức giấc ngợ ngác nhìn xung quanh. Ngày cũ – chuyện xưa cứ thế mà đường hoàng bước lên sân khấu với đèn màu pháo hoa để nhập tâm tái hiện những nỗi niềm quá vãng.

Chúng ta buông tay nhau từ bao giờ em nhỉ? Chẳng nhớ nổi hai đứa lằng lằng bước xa khỏi tầm với nhau vì lý do gì hay vì một ai xen giữa. Thôi thì tự an ủi rằng cũng mừng khi nhìn về ngày xưa chỉ còn nhớ những ký ức yên lành chứ chẳng mấy may buồn phiền vì những lỗi lầm vụn vặt đã xa lác xa lơ. Tất cả hình dung về em ngày cuối cùng gặp gỡ là ánh mắt trong veo như gói ghém tất cả nụ cười thời son trẻ, nhìn khác khoai về anh như đợi chờ một điều mà em biết rõ muôn đời là-không-thể. Anh, ngày đó, còn quá vụng dại để hiểu hết những mâu thuẫn khuất lấp của yêu thương và kịp giữ chân em. Đưa nhau về lần sau cuối, chẳng một ai dám mở lời hẹn gặp lại, dù hiểu rằng Sài Gòn rộng đến nỗi hai kẻ không còn bước chung đường chắc khó thể còn tình

cờ chạm mặt. Giờ ngẫm lại, anh chỉ còn biết ngêu ngao hát tự trách mình: “Mười năm trời chẳng thương mình, để anh thành kẻ bạc tình...”.

Anh tự hỏi, những người yêu nhau khi đã trở thành “cũ” trong ký ức về sau sẽ cảm giác thế nào nếu nghe lại giọng nói thân quen? Bởi vì anh, khi tiếng em dịu dàng vang lên trong điện thoại cũng là lúc anh ước gì hai từ “cũ xưa” chưa từng tồn tại trong từ điển tiếng Việt hay trong định nghĩa của tình yêu.

Mỉm cười sau những nhớ nhung, anh cầm điện thoại, chậm chậm bấm từng con số của dãy số mà có thời nằm lòng trong trí nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cảm thức cô đơn

Sài Gòn trở chứng cảm lạnh, sụi sụi âm u suốt mấy ngày nay. Ngược lên nhìn trời, chỉ thấy một màu tro. Không hẳn là âm đạm, nhưng cũng chẳng mấy gì hay ho. Bước ra đường cứ như mộng du, đi mà chẳng biết muốn về đâu, bởi chẳng còn đủ năng để phân biệt chân trời Tây – Đông. Chạy loanh quanh thành phố chiều cuối tuần, nghe mưa rớt hắt xuống mặt đường như “ai đó ở trên” vừa lỡ tay đánh rơi cốc nước uống dở chưa xong. Mọi thứ cứ lung chùng, lập lờ đến khó chịu. Cả mặt trời cũng chơi trò lấp ló, trốn tít tắp sau một mụ mây phủ như thể giận dỗi tránh mặt người yêu.

Vào những ngày không thấy nổi ánh sáng như vậy, mới bắt chợt hiểu trọn vẹn ý nghĩa của sự cô đơn.

Ở mỗi độ tuổi, mỗi giai đoạn của cuộc sống đang trải qua, cảm giác của mỗi người đều không bao giờ lặp lại. Ngay lúc này, đó là thứ cảm giác bất an khi những ngày trẻ hồn nhiên không còn gắng gượng được cho mỗi khoảnh khắc nụ cười. Là kẻ độc bộ cứ mãi miết trên con đường chưa bao giờ thấy mặt trời, thấy mầm xanh, và Cô đơn là người bạn đồng hành không mong đợi, là gió bụi phủ rất mặt người lữ khách, còn Bình yên là thứ xa xỉ phẩm chưa bao giờ được rao bán giữa chốn hoang mạc khát khô sự đồng cảm và yêu thương.

Những giấc mơ dài cứ nối nhau thành chuỗi trí nhớ lệch lạc, cứ kêu loảng xoảng những thanh âm lạnh tanh và nứt nẻ khi dùng dằng muốn trở lại thăm ngày xưa. Đầu đó trong giấc mơ, nghe dật diu mùi táo ngọt đến ức nước mắt. Giật mình quờ quạng, tìm một bờ vai. Dẫu biết rằng lòng trống rỗng chỉ kiếm tìm được trống rỗng mà thôi.

Rồi nhắm mắt, thật chặt và thật sâu, vùi đầu vào con mơ mà gào thét với mộng mị. “Thôi đi nào, không ngoạn lại đằng sau. Đừng vì nỗi nhớ mà khoan dung lắm lỗi”. Dẫu trăm ngàn lần vẫn là em có lỗi, nhưng kẻ đại khờ - là anh - có bao giờ trách cứ em đâu. Giữ lại trong mỗi đứa kỷ niệm đẹp nhất về nhau, ngày anh vụng dại theo em khắp ngã đường gió bụi. Em thoáng mỉm cười. Anh gom hết gió trời, phong kín giữ niềm vui...

Những tiếng cười không còn vang trong gió. Những vui buồn cũng đã hết thành thơ. Đến một ngày ta quay về nhận lại ngày xưa, bên vòng tay ấm áp của những mối tình đến sau khác. Chỉ xin đừng nắm tay người đến sau bằng hơi ấm của một chiều bình yên xưa nhợt nhạt. Để nghe trong gió trời còn hát lời riêng-nhau.

Tất cả sẽ qua đi... tất cả...

... sẽ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đừng nhìn vào mắt nhau...

Dù chỉ một thoáng vội, cũng đủ để nỗi buồn về lại thật đầy trong nhau...

Ánh mắt - có lẽ là điều còn lại sau cùng và nguyên vẹn nhất, kể từ lúc chúng ta tắt bật bước về những hướng ngược chiều nhau, thả trôi mình trong dòng chảy xốn xang của thời gian. Trời giữa đôi bờ mới - cũ chông chênh, lăm lăm nhiều ngã, ta lạc nhau trong chính niềm quên và nỗi nhớ của riêng mình.

Ánh mắt không giấu được những dối lừa, bội phản, càng không thể diễn tròn vai rồi “còn yêu”, khi lòng đã cạn. Nhưng cũng ánh mắt đó, lại ngập ngừng và buồn khôn khuây, khi chạm ngõ ký ức. Chút tiếc nuối, ngại ngần chưa nói đã vội quay đi, để lại lần khuất những vui cùng buồn, những rộn ràng lẫn hồ nghi...

Tình cảm xa xỉ đã đành, lại còn phức tạp, rất phức tạp. Và tin đi, để quên được rằng chúng ta đã từng yêu nhau, còn xa xỉ và phức tạp hơn vạn lần.

Quá khứ là một khoảng thời gian dễ qua, nhưng kỷ niệm lại là thứ vô hình, vô ảnh còn hằn lại thật sâu, mê mị hiện tại. Cần bao nhiêu gáo nước lạnh lòng, bao nhiêu lần xát vôi vô cảm, mới gột sạch hết mảng tường bám đầy rêu phong mang hình hài kỷ niệm, để quên hết những điều ta đã từng có cùng nhau?

Đừng nhìn vào mắt nhau...

Khi biết rằng trong đáy mắt kia, vẫn còn hình ảnh của ngày xưa, thật đấy...

và trong đáy mắt ta, chỉ có thấy lỗi lầm đã qua, chưa bao giờ phai, chưa một lần thay...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đường hoang – Hoang đường

Khi những con đường không thể dẫn anh về với ngày xưa – nơi anh và em đã một lần vô tình bước chân qua khỏi nỗi nhớ

Khi anh trở về tìm lại bàn tay không còn nắm thật chặt tay anh nữa,

chỉ còn nghe đâu đó trong gió tiếng cười như hơi hột của em.

Những con đường trải bằng ký ức bao giờ cũng dài thêm,

dẫu anh có đi trọn bằng hết kỷ niệm đã qua cũng chỉ thấy phía xa một miền hun hút mất...

Niềm tin không đủ gượng dậy mỗi lần trái tim khẽ thất trong lồng ngực; anh chật vật một mình trong cái nhìn dò dẫm của thời gian.

Không còn em, mọi con đường đều dẫn về vắng ngắt điệu hoang;

yêu thương làm lụi như mặt trời ngày tàn phải trả giá cho một lần cùng bình minh thức sáng;

anh làm lụi hồ nghi về tất cả bước chân mình cùng qua phải chăng là xứng đáng?

dẫu Thương – dẫu Giận vô cùng rồi tất cả cũng làm lụi trở về với đúng nghĩa “bằng không...”

Đã chẳng dễ gì gặp lại giữa tám triệu người tấp tễ trên phố đông,

nói chỉ tình cờ chạm mặt trên những con đường mà chỉ riêng một người còn nhớ đến!?

Anh vẫn một mình bước tiếp ở ngã đường hoang hoải yêu thương đã vắng đi vòng tay em triu mến,

vẫn sợ nỗi nhớ sẽ có lúc lơ đãng

và niềm quên buộc mình phải buông hẳn ngày xưa.

Nên luôn canh cánh hỏi lòng liệu có chấp như thế đã đủ hay chưa?

liệu những cơn mơ có so vừa cho mỗi lần thức giấc,

để ngỡ vực tin vào những điều tự nhủ rằng rất thật

“em vẫn còn gần dù ngày cũ đã sang trang...”

Thôi thì cứ nặng lòng với những viên mãn dở dang

những ngày tạo miễn sao còn đọng đủ niềm vui cho mình tiếp tục bước

Giấc mơ anh dẫu hoang đường nhưng không sao khác được

bởi chỉ có thể dẫn anh về với những con đường lúc trước cùng em!

Khép mắt cùng đêm, mơ giấc thật êm

và tin vào những điều hoang đường rằng những con đường hoang sẽ một ngày choàng tỉnh để nhận ra người thương cũ thân quen

là lúc, anh gặp lại em...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Quá khứ chưa một lần buông tay

Những ngày cuối năm,

Sài Gòn rừng mình hóa thành Đà Lạt, nỗi nhớ rừng mình hóa thành những hạt mưa, anh rừng mình gọi về những ngày rất gần mà bất giác đã trở thành xưa.

Em chắc sẽ lại cười và bảo anh vớ vẩn. Ừ, thì có gì đâu, chỉ là những con hẻm quanh co của phố núi, những ngã đào đầu hiu hắt gió thổi ngược xuôi, những ngón tay chạm vào nhau bối rối, những im lặng bỗng chốc gọi dậy cả hoàng hôn... Chỉ thế thôi, giữa anh và em, tất cả là những kỷ niệm chóng vánh không lời, chưa bao giờ cũ và cũng sẽ chẳng có gì mới hơn. Sẽ kết thúc ngay khi chưa kịp bắt đầu...

Những ngày Sài Gòn đột ngột trở lạnh nhắc anh nhớ cơn bão phố núi của hai đứa – tuyết xoa giữa cơn lạnh mà vẫn không ngừng nheo mắt cười nhìn nhau, run cầm cập trên tầng thượng quán bar đầy gió để nghe âm lòng bởi vì nồng của Martini. Đến tận giờ, lòng anh vẫn buốt và hồn vẫn còn say, nhưng không phải vì rượu, càng không phải vì cái lạnh ngấm ngấm của Sài Gòn hạ hoàn mới xuống dưới 20°C này.

Anh sợ nhớ em từng ước phải chỉ Sài Gòn lúc nào cũng rét mướt như thành phố sương. Giờ thì ước gì được nấy rồi, nhỉ? Có điều, em biết anh đã ước gì khi ấy không? Đó là phải chỉ lúc nào cũng được gần nhau như thế này... Sự tình với thực tại, anh nhận ra có những điều ước riết cũng thành thiệt, chẳng hạn như thời tiết (chắc vậy nên từ xưa đã có hẳn tập tục cầu mưa), nhưng cũng có những điều mà chẳng ước mơ nào hiện thực nổi – như những quyết định của con tim. Vậy mà, anh vẫn cứ níu kéo đây thành hoặc những kỷ niệm vụn vặt đã nằm lại phía sau như thể quá khứ chưa một lần buông tay. Phải chăng vì người ta chỉ có thể buông, khi trong tay đã nắm sẵn một điều gì. Còn anh, biết buông gì đây? Bởi tất cả anh giữ trong tay chỉ là những kỷ niệm mơ hồ nhất về em – nụ cười của em, mùi tóc ướt của em, những buổi sáng đầy nắng em choàng dậy và trầm ngâm bên cửa sổ, những giấc tối em thiếp ngủ ngon lành và anh lặng lẽ kéo vội chăn để che ấm cho em...

Anh sẽ buông tay với kỷ ức của chính mình... nhưng có buông tay được với những cảm xúc đã riêng dành cho em?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Những nỗi đau tự tạo

Chỉ trong hai mươi bốn giờ mà bản thân tự gây thương tích cho mình đến ba lần. Một vết xước dài trên tay phải vì trong lúc mê ngủ quờ quạng va trúng kệ sách kê bên. Một cục u trên đầu do lơ mơ bước ra khỏi phòng đập trúng thanh chắn cửa. Và vừa mới đây, do tung tăng bay nhảy nên chân trái đá trúng bậc tường, động đến dây chằng đau thốn quá chừng. Thế là như mọi lần, khi tay chân lỏng lẻo, cử động khó khăn thì đành ngồi yên một chỗ, liếc mắt qua tivi một bộ phim nào đó để giết thì giờ, còn đầu óc thì nghiền ngẫm suy nghĩ vu vơ. Tự hỏi, hình như hầu hết những vết thương và nỗi đau đều do chính bản thân chúng ta tự tạo ra cho mình, đúng không?

Nhớ hồi nhỏ, lúc vừa mới chập chững đi được vài bước, trong một phút hứng chí thế nào cầm đầu cầm cổ chạy thiệt nhanh để vấp ngã nằm xài lại, mặt mày lem luốc, trầy xước toàn thân. Lớn lên một tí, học đòi đạp xe, những vòng quay đầu tiên lần cũng là khi té chổng ngọng, tươm máu, vết sẹo đầu đời trên cùi chỏ vẫn còn đến bây giờ. Rồi khi những cảm xúc của tuổi mới lớn bắt đầu, vì một nụ cười ánh mắt của ai đó mà dám đánh đôi bằng cả một buổi chiều dầm mưa ước sùng cho “ra về” lãng mạn, dù thực chất đôi lại chỉ là cơn sốt li bì kéo dài ba ngày sau đó. Thậm chí khi đã lớn lên và khoác lên người biết bao vỏ bọc của trưởng thành, chín chắn thì cũng có lúc bết nhè trong bia rượu để tạm quên đi những phiền hà của cảm xúc thường nhật, rồi cuộc chỉ mang lại những cơn buồn nôn và đau đầu, thậm chí bầm mình vì say xin té xe.

Bởi vậy mới nói, bất luận là vết thương nhỏ hay loang máu, khắc sâu hay mau lành... thì cốt yếu, cũng chỉ tự mình rước nỗi đau ấy vào thân. Ở đời này, đâu có ai gây khổ cho mình, chỉ tự mình mới làm khổ mình nhất thôi. Ngẫm cũng đúng, thật ra những vết thương ngoài da hay vết thương lòng chẳng nữa, nếu không phải do chính bản thân dễ dãi ngay từ lúc đầu, thì để gì nó ghi khắc được trên mình hay trong tim về sau? Hôm nay bạn vô tình làm trật khớp tay trong một lúc quờ quạng mơ hồ, rồi biết đâu ngày mai bạn cũng chẳng may nhận ra mình đang dễ trật nhịp trái tim, vì một người-dưng-thân-thương nào đó. Xét cho cùng, yêu một người chẳng có gì sai, dù không đến được với nhau hay sau đó buộc phải buông tay, thì cũng chẳng phải lỗi do ai – nhưng nỗi đau còn lại phải đeo mang vốn dĩ không thể tránh khỏi. Thật ra chúng ta cũng chỉ là những kẻ mang đôi mắt trần gian nhất, làm sao biết được đâu là những hố sâu cần né tránh, nếu như không tự giẫm bước vào bằng chính sự trải nghiệm lần đầu của mình? Nói theo kiểu của Colleen McCulough khi viết “Tiếng chim hót trong bụi mận gai” thì con người khi yêu cũng như loài lông vũ trong truyền thuyết ấy.

“... Cả đời nó chỉ bay đi tìm một bụi mịn gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hót vừa lặn dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy đáng cho cả sơn ca và họa mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất có một không hai, bài ca hay nhất thế gian và phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lặng đi lắng nghe, và chính Thượng đế trên Thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại... Nhưng con chim mang chiếc gai của bụi mịn cắm vào ngực tuân theo quy luật bất di bất dịch của thiên nhiên; bản thân nó không biết sức mạnh nào đã buộc nó lao vào mũi nhọn cho đến chết mà vẫn hót. Còn chúng ta, khi lao ngực vào bụi mịn gai, chúng ta biết, chúng ta hiểu. Tuy thế ta vẫn lao ngực vào bụi mịn gai. Sẽ mãi mãi như thế!”

Và tôi tin, vào một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, bất kỳ ai trong chúng ta cũng sẽ thấy trước mắt bụi mịn gai của riêng mình. Chúng ta có thể chọn, lao vào bụi mịn gai để một lần dốc hết yêu thương hoặc lảng lạng quay lưng, bỏ lại những lời thật lòng chưa kịp nói. Dù biết nó ra hay giữ kín cho mình – thì cũng chỉ đều mang đến một kết quả y chang nhau: Đau!

Nhưng một lần nữa, như Colleen McCulough đã từng tin, chúng ta biết mình đang đeo mang những niềm đau xứng đáng.

Sẽ mãi mãi như thế!

Bởi buồn hay vui, đầy hay vơi, gần hay xa, vẫn là yêu thương cả...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bẫy huyệt hăng

Trong điện thoại tôi có một số được lưu thành “Người tình chung thủy mãi đời”. Đó là tổng đài tin nhắn của mạng di động đang dùng.

Lý do rất đơn giản là vì bất kể ngày đêm mưa nắng, bất kể tôi đang ngủ say sưa hay chạy xe tạt tà ngoài đường, thì tổng đài vẫn luôn nhiệt tình gửi tin nhắn một cách kiên tâm và cần mẫn. Tôi gọi đây là thứ tình yêu đơn phương cố chấp và mãi đời, bởi mặc dù chả bao giờ tôi thêm lay động ban phát tin nhắn trả lời, thì số điện thoại ấy vẫn bên bờ một lòng nhắn suốt cho tôi. Gọi “người tình” ưu ái trù mên vậy chứ không hề ưa cái cách tổng đài nhắn mãi cho mình, như kiểu bị “ép duyên” ấy. Chưa kể những đêm giấc ngủ đã khó dỗ dành, nhắm mắt mới khép được mắt lần khép được lòng, thì... chuông tin nhắn reo ỳnh ỏi. Lật đặt quơ tìm điện thoại để rồi chỉ muốn hét toáng lên sau đó khi thấy hiện lên dòng tin “Cơ hội trúng thưởng của quý khách đang đến gần, chỉ cần gửi tin nhắn blah blah blah...” Ai từng trải qua những đêm hồ như thức trắng để chờ đợi một tin nhắn sẽ hiểu được cảm giác lúc đó huyệt hăng ra sao, và hy vọng của bản thân cũng theo đó chai sạn dần.

Thế nên tôi gọi những tin nhắn kiểu đó là “bẫy huyệt hăng”.

Như hôm nay, tôi cũng chờ đợi cả ngày một điều mơ hồ gì đó chưa gọi nổi thành tên, thì điện thoại liên tục vang tiếng. Trời đất ơi, lòng đã khấp khởi nhen nhóm chút xú hy vọng, lại ngay lập tức bị tụt dốc tâm trạng không phanh khi lần lượt những tin nhắn gửi đến chỉ đề... chào bán sim điện thoại. Mà lạ đời là đã đủ lớn để hiểu chẳng thể trách những sms quảng cáo tào lao, cũng đủ khôn để biết điện thoại chỉ là thứ trung gian, tin nhắn chẳng qua là phương tiện. Quan trọng là trong lòng có nghĩ đến nhau, có nhớ về người mang tên hiện trên số điện thoại không kia. Vậy mà cứ buồn, cứ hăng khi thứ duy nhất cảm âm tay cả ngày không có tin nhắn từ số máy quen.

Mà ở đời đâu chỉ có mỗi một bẫy huyệt hăng bởi tin nhắn điện thoại. Ngộ nhận vì tin nhắn âu cũng may mắn và đỡ hăng hơn nhiều ngộ nhận vì một người mà bạn làm tưởng rằng dành cho riêng mình – khi thực chất họ chỉ là một thứ khuyến mãi nhất thời mà thôi. Điện thoại ít ra còn có thể tắt để đừng nhận nữa những tiếng chuông làm thót tim vại nhịp. Nhưng còn thứ huyệt hăng vì một người chẳng lẽ cũng tắt ngấm cảm xúc để cất vào xó tủ được sao? Câu trả lời với nhiều người chắc có lẽ là “Không”, cho nên dù biết là huyệt hăng, biết là chông chênh nhưng làm sao cảm cảm được lòng mình hy vọng và đợi chờ những thứ tựa tựa như yêu thương và trá hình dưới vỏ bọc “tin nhắn bất ngờ”.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nhật ký chờ Tết

20 tháng Chạp

Bản thân ít khi nào để ý đến lịch của mặt trăng bởi chẳng bao giờ đủ ngoan để ăn chay ngày Rằm hay đi chùa mừng một... Nhưng những ngày này, thì luôn phải lăm nhăm trong đầu: À đã là tháng Chạp!

Sáng nay Trời gom nước mắt, khóc một lần cuối cùng để nhẹ lòng đón mùa mới sang. Con mưa trái mùa bất chợt và có lẽ - cũng là sau cùng cho năm cũ

– chỉ thoáng ướt áo và xốn xang đủ vừa để trùm kín chăn rồi tiếp tục dỗ dành giấc ngon lành, tự nhủ: “Tất cả sẽ qua đi... Tất cả sẽ bắt đầu”...

21 tháng Chạp

Người ta lục đục nghỉ Tết. Còn mình, tự sắp sửa thêm một công việc mới. Cũng vui dù tất tả.

Thế là một ngày như dài thành hai mươi bốn tiếng, chạy luân phiên từ nơi này qua chốn khác, sáng đối diện báo cáo, chiều đối diện kế hoạch... Vậy mà lại thích những ngày hiện tại, thả dốt cho hết năng lượng thừa mứa vào công việc và những điều ưu tiên khác, để thôi dật dờ vì những ngộ nhận chóng vánh linh tinh của cảm xúc phiên hà.

Bất giác thấy thời gian đã chạm tới những nếp nhăn trên khóe mắt và tuổi tác cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi mình. Vậy mà sao mùa Xuân vẫn xa tận đâu đâu...

23 tháng Chạp

Đưa ông Táo về trời.

Nếu sắn đường tạt ngang qua cung Hằng gặp ông Tơ bà Nguyệt thì ông Táo hỏi giùm là dây tơ chỉ hồng của mình bị rối nùi vo cục trên đó hay gì mà đến giờ vẫn cứ long đong?

24 tháng Chạp

Một người xa thành phố, không lời nhắn lại. Cũng chẳng buồn trách, vì dẫu gì cũng do bản thân quyết định buông tay.

Những ngày này của đúng một năm trước, những ngả đèo quanh co lồng gió của phố núi, những cái ôm siết chặt tựa vào lưng nhau... Tất cả - thôi gửi trả lại cho một miền kỷ niệm – nơi để nhớ về, chứ không phải để sống lại thêm nữa. Đã đủ buồn vui cho một lần yêu thương dốc cạn, đã đủ hồn nhiên thanh thản cho một ngày cũ sang trang...

26 Tết

Hôm nay đã bắt đầu đếm ngược từng thời khắc cuối cùng của năm cũ và tình ngày theo đơn vị cả năm mới được xài một lần – Tết. Không phải là 26 Tây, 26 Ta theo cách tính lịch dương, lịch âm thông thường, mà là “26 Tết rồi!” – nghe nồn nao xốn xang quá.

Sài Gòn được dịp hồi hả lần chót trước khi trở về đúng chất của thành thị trung tâm miền Nam xưa – yên ả, tình lòng đón Tết. Có cảm giác tám triệu dân đổ dồn hết ra đường trong những ngày này để làm cho bằng hết những dự tính còn dang dở trước thềm năm mới sang.

Vậy mà, giữa đám đông-biết-chắc-có-một-người-thuộc-về-mình, vẫn không thể tìm ra nhau, vẫn không thể khép lại tròn đầy những cảm xúc chập chùng của hơn hai mươi năm qua chưa người hiểu trọn...

Em ở đâu, hờ người thương của tôi? Giữa thành phố triệu người?

“Vì mình xa nhau, nên Anh chưa thấy Xuân về đầy thôi...”

28 Tết

Đi siêu thị mua sắm vài thứ linh tinh để dự trữ đồ ăn cho mấy ngày Tết.

Lại nhớ Ba Má đang ở cách xa nửa vòng trái đất...

Cứ mỗi lần đi siêu thị thì con buồn cứ đeo mang vào người. Cứ dạo qua mỗi gian hàng lại nghĩ về ngày xưa, Ba thích mua món này, Má thường mua thứ kia... Gia đình đầm ấm và quây quần – chỉ cần có thế.

Ngồi trên taxi về nhà, nghe bác tài xế gọi điện thoại cho con gái: “Trưa nay chị hai nấu món gì vậy con? Lại thịt kho nữa hả? Ba ngán quá chừng... Ừa, vậy đi, Ba đang chờ khách ở gần khu nhà mình, lát về nhà ăn trưa với ba mẹ con”... Lắng nghe không bỏ sót một chữ, rồi cười viên mãn cho niềm hạnh phúc gia đình của một người hoàn toàn xa lạ.

Xuống xe, dúm vào tay bác tài tờ polymer mới tinh tươm, dặn dò: “Bác giữ lại tiền thôi để lì xì cho hai cô con gái đảm đang ghen!”

Xe chạy đi, có một người đứng trước cửa nhà, nước mắt lăn xuống không giữ kịp, khóc ngon lành...

30 Tết

Sài Gòn ngày cuối năm nắng hanh hao đến rất lòng, và những tất bật vẫn còn len lỏi mãi miết dưới những con đường ra về trầm lắng ngủ say.

Vẫn còn những người không biết Tết, cam chịu đến tro li giữa không gian vốn đã chọn rộn xung quanh. Với họ, nghỉ Tết là một khái niệm xa xỉ và hoang phí thời gian, trong khi nỗi lo cơm áo gạo tiền cứ lớn vồn trước mắt như chưa hề biết nghỉ một ba ngày Xuân. Dừng chân mua vội vài phong bao lì xì, nghe họ thở dài vài câu kể lể, than thân trách phận băng quơ, mới hiểu rằng mùa Xuân chưa hẳn công bằng và đến được với tất cả mọi người...

Thời khắc Giao thừa gõ nhịp. Mùa mới ới, có thương lấy tôi, thì lì xì cho hai chữ thôi nhé: An nhiên và Khôi nguyên! Chỉ cần có thế, để còn biết mùa Xuân thật gần...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sài Gòn – Anh yêu em

Anh luôn là thế, đến từ rất sớm và kiên nhẫn đợi em nơi góc quán quen, cạnh ô cửa sổ dây trường xuân leo kín. Nhấn một dòng tin vồn vện “Anh đến rồi, em đâu?” xong thả mình lơ đãng theo tiếng mưa sớm xao xác hiên ngoài.

Em luôn là thế, chỉ choàng tỉnh khi điện thoại báo tin nhắn gọi dậy từ anh, xong soi mình trong gương thật lâu để chọn màu áo ưa nhìn và hình dung xinh xắn nhất. Sài Gòn sáng tỉnh mơ choàng tỉnh chào người qua đường bằng nụ cười khôi nguyên và trong lành nhất. Em bất giác, cười, khi nghĩ đến anh.

Sài Gòn luôn là thế, đất chật người đông nhưng tìm một không gian riêng cho hai kẻ hẹn hò xem ra lại là khá dễ. Thôi cũng nhờ vậy mà mình tìm thấy nhau... Em sẽ hoài nhớ những lần đầu gặp mặt, những khoảnh khắc đầy ắp tiếng cười giòn tan trong nắng khi hai đứa lê la ở công viên cạnh Nhà thờ Đức Bà (mà nhiều người đã gọi quen tên “cà phê Hàn Thuyên”) với ghế ngồi là thảm cỏ và bàn kê là mặt đường lát sỏi. Đâu đó trên thành phố này, anh đã nói những lời thương đầu tiên giữa một quán cà phê sân vườn lộng gió, nơi có dòng nước hiền lành chảy quanh dưới chân, những chiếc bàn trải khăn voan trắng, về nên một khung cảnh tranh cho lúc mới yêu. Và trong một chung cư xập xệ cũ xưa mà tường gạch đã loang lổ màu thời gian với bàn ghế lếp xếp mang dáng hình quán xá phố cổ, chúng ta đã yên lặng nhìn nhau và nhìn đời chậm chậm thay đổi... Ở bên em, anh hiểu được hạnh phúc là thứ có thật, hiện hữu bên cạnh và hoàn toàn ở thì hiện tại. Có lẽ vì thế mà mặc kệ cà phê đắng và quán xá bộn bề, vẫn cảm thấy ngọt lịm trong lòng và mỉm cười bình yên.

Những hẹn hò luôn là thế, chưa bao giờ thôi hết ngọt ngào...

Sài Gòn chiều vắng em. Mưa tầm tã. Góc quán quen cũng trở thành xa lạ và vắng tênh như nhường chỗ cho riêng anh hẹn hò cùng nỗi nhớ. Bánh táo ngày thường ngọt lịm giờ đắng ngắt như thiếu nụ hôn thân và ly trà thoảng hơi ẩm sùi lòng anh cũng lạnh dần theo tiếng mưa rơi ngoài hiên rất gần... Nhìn sang đối diện, cửa Bắc chợ Bến Thành nhòa nhạt trong mưa, người đi đường đảo dác trú tạm chờ tạnh nước, gió phàn phật thổi tung những muện phiền hằng ngày trên khuôn mặt đầm ướt. Phát hiện góc đường ngày thường đi qua thờ ơ biết bao lần giờ dễ thương quá chừng trong mưa. Hoa cũng tươi màu hơn và lòng người cũng bớt chộn rộn hơn.

Thôi thì cứ mưa để mờ mờ ảo ảo vậy mà tự lừa mị rằng ngoài kia – đời vẫn còn hiên ngang và chậm rãi... để mình thôi buông những tiếng thờ dài.

Ngày trở lại. Em ngỡ ngàng nhìn những góc phố thân thuộc rồi bang quan tự hỏi: “Mọi thứ khác quá, em chẳng còn nhận ra...” Anh mỉm cười: “Ngay cả tại mình, cũng khác trước nhiều đó thôi”.

Yêu một người thực sự rất dễ, chỉ cần một tấm lòng và chút nhân duyên. Nhưng để tiếp tục giữ lấy tình yêu đó thì cần cả một dũng khí và kiên tâm nữa. Như cách anh và em yêu Sài Gòn này vậy. Tình yêu đó tự nhiên ngay từ tấm bé, yêu Sài Gòn như thể một người thân thiết lắm có thể ngã vào lòng mà vỗ giấc bình yên. Nhưng trước những đổi thay rồi ai cũng khác, thành phố cũng ít nhiều không còn như trong trí nhớ của một thời từng yêu. Bộn bề hơn, khói bụi hơn, thực dụng hơn, gấp gáp hơn... Em không đủ niềm tin, bỏ đi tìm một miền đất mới. Còn anh, không dám buông tay với những điều xưa cũ, sợ tự mình mang hạnh phúc đánh rơi, nên đành ở lại. Hai quyết định rẽ về hai hướng hóa ra lại làm chúng ta hiểu rõ hơn về đích đến của yêu thương...

Em còn nhớ trò chơi boomerang mà, đúng không? Hai đứa mình từng đắm chiêu nghĩ hoài về sự ương ngạnh đến bước bình của thứ đồ chơi “thiếu quyết đoán” này – phóng thẳng tới trước mới được nửa đường, đã vội và quay ngược trở lại nơi xuất phát. Sao uổng công quá vậy? Nếu nhắm không đi hẳn đến cuối đường, thì ngay từ đầu đừng rời đi. Rốt cuộc, cả một hành trình của boomerang cũng chỉ là số không!

Nhưng giờ nghĩ lại, hóa ra chúng ta đều sai. Bởi, phải đi thì mới biết đường về, boomerang cũng thế. Nếu không có sự rời tay để bay vào khung trời ngập nắng, chắc gì nó đã thấm hết những ngọt bùi cay đắng để ngoảnh lại bước về chốn cũ xưa? Cũng như hai ta, buông tay để đi cho thỏa thuê những con đường mong muốn, cuối cùng cũng trở về với nhau, tại ngay xuất phát ban đầu. Chỉ tiếc rằng cảm giác ngày xưa không phải là boomerang để có thể vẹn nguyên sau ngần ấy chia cách và chọn lựa lập lờ? Thời gian ở đời không bao giờ khớp nhịp đủ để người ta kịp nhận ra đâu là những yêu thương đáng trân trọng và cần níu giữ.

Thế nên bây giờ, anh vẫn cứ riêng mình giữa thành phố tám triệu dân, mãi miết kiếm tìm một người anh thương nhất Sài Gòn. Cho dù người đó đã từng là em...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Khi người từ bỏ một thói quen

Về lại thành phố ngay đúng lúc mặt trời đang trôi dần về phía nửa bên kia của địa cầu, tự nhiên thấy mình cũng lững lờ trôi giữa hai mảng sáng – tối, giữa đôi bờ nhớ - quên, giữa yêu thương và buông bỏ....

Máy bay chưa kịp nghiêng mà lòng đã hằng một nhịp!

Mỗi lần nhìn hoàng hôn, lại nhớ lời của Hoàng tử bé nói cùng Saint-Exupery: “Ông biết đấy... khi người ta buồn quá, người ta thích cảnh mặt trời lặn”... Có điều cho dù có đang bay cao hơn cả mây trời thì cũng không thể nào bắt được Hoàng tử bé nhìn cảnh mặt trời lặn đến bốn mươi ba lần trong cùng một ngày, cho nên đành tự gói ghém nỗi buồn của bản thân rồi chờ dài cho đường về ngắn lại những xốn xang.

Chợt cười, lại chờ dài! Cái thói quen này bao giờ bỏ được đây? Vậy mà có những thói quen còn thường trực hơn cả hơi thở, bước hoài không qua hết kỷ niệm đã có cùng nhau, nhưng rồi người cũng từ bỏ nhẹ nhàng như là với tay khỏi cửa sổ lấy mây trời. Chẳng nắm được gì ngoài cái lạnh thấu thịt da của độ cao chín tầng không.

Khi người từ bỏ một thói quen, là khi phố chống chênh một bên, là khi đường xưa trở thành trống trải, là khi người ở lại nhận về những nỗi nhớ chẳng thể lấp đầy. Nhớ góc quán quen mà bây giờ chẳng dám một mình trở lại, bởi cái cảm giác phải hít vào tràn lồng ngực cái không khí mà hai đứa đã từng thờ chung có thể làm bản thân run rẩy đến độ thả tự bất tìm mình ngừng nhịp còn hơn. Nhớ tiếng tích tắc khi đồng hồ điểm gần 2h khuya mà vẫn có hai đứa ngồi nhìn nhau và nói những chuyện ở tương lai với những hứa hẹn chắc chắn sẽ cùng-nhau và có-nhau. Nhớ lại, để biết đã xa rồi, để biết là chỉ có mình tự cô chấp với một điều tựa tựa như yêu thương nhưng không thể thuộc về. Vì Sangria đôi lúc vẫn thẳng hoặc nhắc nhở trong trí nhớ và trên đầu môi, như nụ hôn vội ngạc nhiên đến ngọt lịm. Say rượu thì ít, say nhau thì nhiều – như cái kiểu người ta hay nói hoa mỹ về tình yêu. Nhưng ít ai cảnh báo trước rằng dù say cách mấy, cũng đến lúc tỉnh dậy, hết chênh choáng, chỉ còn đắng đót và chất cay. Sau giấc ngủ dài, có mấy ai còn nhớ đến ai?

Khi người từ bỏ một thói quen, là riêng người ở lại tập quen với một thói quen mới mang tên “lẩn thẩn”. Trí nhớ tự đứng trở nên vụng về, cứ quanh quẩn toàn những chuyện cũ xưa và đâu đâu không còn nữa. Cứ nhắc nhớ bản thân về khung cửa sổ trên tòa cao ốc nơi hai đứa từng ngồi đếm tí mẩn những ngọn đèn màu đủ sắc của thành phố trong đêm, dù bây giờ đêm đã sang ngày, đèn đã tắt sáng. Cứ tự mình chạy những quãng đường loanh quanh thành phố để hình dung lại gương mặt một người đã từng bên cạnh, dù bây giờ chính mình còn chẳng nhớ rõ gương mặt của bản thân mới soi vào đâu cũng chỉ thấy bóng dáng người xưa – chuyện cũ.

Khi người từ bỏ một thói quen, là nơi chốn cũ chỉ một mình ta đối diện với những hồi han muộn đời khách sáo của bạn bè về một-người-từng-đi-cạnh. Chỉ biết âm ừ và cười trừ, vì thói quen chẳng phải là thứ có thể ràng buộc lấy hai làm một. Người từ bỏ nhưng chưa chắc mình buông tay. Có nhiều thứ trên đời mà biết chắc dù có cô chấp vẫn chẳng thể thay khác được kết cục, vậy mà vẫn cứ chấp mê bất ngộ thế thôi. Thói quen mà, như việc trong một phút nhịp thở phải đủ mười lăm lần lần, đều đặn, vô thức và bình yên. Hết như ta yêu người, đều đặn, vô thức và bình yên – suốt một thời tuổi trẻ.

Khi người từ bỏ một thói quen, chúng ta còn lại gì để yêu nhau?

Còn tất cả! Chỉ còn thiếu một người mà thôi...

“Dầu lia ngó ý, còn vương tơ lòng”

(Nguyễn Du)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đôi dòng

Chỉ là những cảm xúc được góp nhặt sau một-vài-lần yêu, những tản văn-tùy bút được tôi viết như một cách cất giữ những điều xưa cũ của một thời non trẻ. Tôi gom hết người cũ-chuyện xưa và gọi tên những trang viết này là “Ngày trôi về phía cũ”. Chưa đủ dày dặn để gọi là “hồi ký của yêu thương”, cũng chưa hẳn là những lời hoa mỹ để dán mác “thư tình”, tất cả chỉ là những cảm xúc lững lờ cũng những người trẻ vừa bước vào yêu. Có niềm tin lẫn thất vọng, có ngọt ngào lẫn cực đoan, nhưng tất cả rồi cũng trôi về phía sau và yên mình khép mắt, ngủ một giấc say nồng trong chăn ấm nệm êm mang tên “Kỷ niệm”.

Có thể bạn sẽ choáng ngợp bởi tất cả những cảm xúc vụn vặt được góp nhặt thành câu chữ dưới đây đều chỉ viết về Tình yêu. Chẳng lẽ cuộc sống của những người trẻ bây giờ chỉ có thể thôi sao? Hẳn nhiên không phải vậy. Nhưng nếu để nhớ lại những kỷ ức của một thời tuổi trẻ, tôi nghĩ chắc hẳn nhiều người-như tôi-sẽ nghĩ đến những cảm xúc yêu thương trước nhất. Bởi một lẽ đơn giản, khi người ta trẻ, người ta còn dư dả những niềm tin trong lành nhất để trao đi và nhận lại yêu thương.

Biết đâu những người cùng thế hệ 8X của tôi sẽ bắt gặp mình đâu đó trong những cảm xúc nhạt nhẽo này, để nhắc nhở mình về ngày cũ-người xưa. Nhớ nhưng không phải để níu chân hay làm lòng bồng dung chùng lại, chỉ là để dặn dò hiện tại rằng hãy biết sống xứng đáng với quãng thời gian đã trôi về phía sau. Biết đâu một lúc nào đó quay về nhận mặt năm tháng, người ta sẽ thấy nhẹ lòng xiết bao khi thấy rằng những khoảnh khắc đã qua dù vui hay buồn, dù còn lại hay trôi xa, vẫn sẽ là những cảm xúc đã nuôi lớn “Tôi” của bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Một số nhận xét

Đó là hơi thở của cảm xúc, nhưng là những cảm xúc có lý trí, có một chút triết lý pha lẫn những định lượng của không gian, thành ra tác giả chẳng cần gắng gượng để buộc ngôn từ vào cảm xúc, mà cứ để nó tự lên tiếng. Chẳng thấy sự hiện hữu rõ ràng nào của những vai vế trong tình yêu. Tác giả là anh, hay là em đã không còn quan trọng. Chỉ còn bất gặp những tiếng lòng rất thật, cứ hòa quyện, rồi tách rời, đan xen và u uẩn. Tác phẩm cuối cùng chính là những lát cắt của tình yêu với đủ mọi hình dáng, cung bậc và tác giả đã khép lại trong sự vô thức, bình yên như chính bản chất của nó.

[Trần Trọng Tú – Thư ký Tòa soạn Báo Nhip cầu Đầu tư]

Quen em một thời gian dài đủ để biết đây là một anh chàng đa sầu đa cảm, nhưng điều giấu mọi cảm xúc trong nụ cười tươi rói và điệu bộ như muốn níu hoài tuổi thơ. Một người vô cùng nhạy cảm như em chỉ mượn giấy bút để trút nỗi lòng, dù xung quanh nhiều bạn bè thân thiết, kỷ thực rất cô đơn. Sự nhạy cảm trời phú đó giúp em có thể tuân câu chữ với những từ ngữ diễn tả nỗi lòng chính xác đến không ngờ, ít cậu trai hai mươi lăm tuổi nào có được. Nếu những cảm xúc trong tuyển tập này là những gì em đã trải qua, tôi cũng thấy em có điểm phúc nếm trải đủ mọi cung độ yêu thương hờn giận. Nhưng đâu đó cũng có chút âu lo cho một người cả tin, cả nghĩ, nhiệt thành và nhạy cảm – lại là nhạy cảm – đến bao giờ em mới bớt đau?

[Nguyễn Thị Diệu Minh – Trưởng ban Biên tập Tạp chí Her World]

Đời người kỷ thực rất ngắn, nhưng vì có Kỷ niệm nên mới phải trải dài mãi ra... Con người ta bị “ghiền”, bị say sưa, bị mê đắm Kỷ niệm, riết rồi thấy cái gì ở hiện tại cũng hao hao mang dáng dấp của ngày cũ – người xưa.

Chợt nhận ra có những điều cổ xưa cũng chẳng thể quên. Vô thường vô phạt đến mức, chỉ bất giác bắt gặp một nụ cười, một giọng nói tựa hồ thân quen, là trái tim đã đập rộn ràng và đầu óc quay vòng trở lại những năm tháng đầu đầu.

Nhưng quay về chỉ thấy ký ức bạc màu, kỷ niệm nát nhàu và hình ảnh “ai đó” đã phong rêu xanh xác từ lâu. Ngày xưa “vườn không nhà trống” vậy đó, mà hiện tại vẫn khẽ nhắc nhớ như thể chưa một lần buông tay...

[Phé phẩm ký ức]

Cảm ơn người thứ ba trong cuộc tình của hai chúng ta, để anh và em hiểu được rằng đã không còn khái niệm duy nhất trong nhau, đã không còn những tin nhắn cuối cùng vỗ về riêng giấc ngủ hay nỗi nhớ chỉ dành cho một nơi chốn đi về quen thuộc.

[Đôi lúc phải cảm ơn người thứ ba]

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Trôi Về Phía Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.